

Hy Vọng Của Nhan Họa

Contents

Hy Vọng Của Nhan Họa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32

Hy Vọng Của Nhan Họa

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, Thanh xuân vườn trường, nhẹ nhàng, HEConvert: Jane (TTV)Edit + Beta: Ngân NhiSố chương: 11

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hy-vong-cua-nhan-hoa>

1. Chương 1

Cơn mưa mùa thu ở vùng duyên hải Nam Phương kéo dài không ngớt, làm cho tháng chín nóng nực trở nên hơi se lạnh.

Đứng trong nhà gửi xe của trường học, nhìn bầu trời đang đổ mưa, cô tự hỏi liệu mình có nên phóng xe về nhà vào lúc này hay không, xung quanh các học sinh đã nhanh chóng lấy xe ra về rồi, chỉ mấy phút sau, trong nhà gửi xe chỉ còn lại vài chiếc xe đạp thường và xe điện, đương nhiên còn có cả cô đang đứng đợi cho mưa tạnh nữa.

Cô ngồi duỗi thẳng chân trên chiếc xe đạp điện nhỏ màu xanh lam pha trắng của mình, mùa thu ở Nam Phương không hề lạnh, trái lại còn hơi nóng, trên người mặc bộ đồng phục của trường Nhị Trung thành phố N, bên trái áo in ba đường màu đen chạy dọc từ bả vai xuống, bên phải ngực thêu huy hiệu của trường Nhị Trung, bên dưới là chân váy xếp ly, tôn lên cặp chân dài nhỏ nhắn của nữ sinh.

Tất cả học sinh ở thành phố N đều biết, đồng phục học sinh của trường Nhị Trung là đồng phục đẹp nhất trong tất cả các trường, con gái mặc áo sơ mi trắng bó sát và váy xếp ly đen, con trai mặc sơ mi trắng và

quần tây đen, trông rất phong cách và có khí chất.

Đang thơ thẩn vừa ngồi ngắm mưa vừa nghĩ xem có nên đợi mưa về nhà hay không thì bất ngờ lại có một người chạy mưa xông vào nhà gửi xe.

Là một nam sinh.

Cô theo bản năng quay sang nhìn một cái, đúng lúc bắt gặp nam sinh kia cũng quay sang nhìn mình, bốn mắt gặp nhau, nam sinh kia sững sờ một chút rồi lạnh lùng thu hồi tầm mắt, sau đó cậu ta đi đến trước một chiếc xe máy điện màu đen, lấy chìa khóa xe rồi lên xe phóng đi.

Ngồi chờ mưa nhàm chán quá, cho nên ánh mắt của cô vẫn không ngừng dõi theo bóng lưng của cậu nam sinh kia.

Cô biết cậu ta, hơn nữa còn có ấn tượng rất sâu sắc là đằng khác. Cậu ta từng học cùng lớp mười với cô, tên là Kỳ Trạch, tuy học cùng nhau một năm nhưng hai người cũng không thân lắm, số lần nói chuyện với nhau có thể đếm trên đầu ngón tay. Điều này cũng bình thường thôi, tuổi mới lớn thường không thích xã giao nhiều, nếu như không phải là học sinh cực kỳ năng động, hoặc là ngồi một nhóm bàn trên bàn dưới, thì cơ bản các học sinh trong lớp sẽ không bao giờ chủ động làm thân với nhau, một là chỉ chơi với một nhóm bạn nhỏ, hai là đến lớp rồi vùi đầu vào học.

Mà cô và cậu bạn được bầu chọn là đẹp trai nhất lớp kia lại không hề ngồi gần bàn nhau, chỗ ngồi còn cách nhau khá xa, những chuyện về cậu ta cô chỉ thường nghe được từ miệng các bạn nữ trong lớp. Đến năm lớp mười một phải chia lớp, cậu ta chọn học chuyên khoa học tự nhiên, còn cô thì học chuyên khoa học xã hội, hai khoa cách nhau xa, nên đương nhiên càng không có cơ hội nói chuyện với nhau. Thực ra là, nếu vừa rồi không tình cờ gặp cậu ta thì có lẽ cô cũng quên mất cậu ta rồi.

Cũng bởi vậy, cho nên dù đã từng là bạn cùng lớp, thì hiện tại gặp nhau cũng chỉ như người xa lạ, đến cả việc chào hỏi cũng không cần.

Nhan Họa lập tức không để tâm đến người kia nữa, tiếp tục ngồi đợi mưa ngớt, cuối cùng cô hết hy vọng nghĩ, cơn mưa này chắc phải dai dẳng đến đêm, chẳng còn cách nào khác là đành rút chìa khóa ra rồi mở máy xe.

Đang chuẩn bị phóng xe đi thì cô đột nhiên phát hiện dưới đất có một tấm thẻ học sinh, bèn cúi xuống nhặt lên.

Trong ảnh là một cậu nam sinh rất tuấn tú, mặc dù đường nét khuôn mặt vẫn hơi ngây thơ và trẻ con, nhưng nhìn chung vẫn rất đẹp trai. Bên dưới ảnh chụp là thông tin học sinh.

Lớp mười hai, ban 2, Kỳ Trạch.

Nhan Họa ngẩn người, không ngờ là mình lại nhặt được thẻ học sinh của cậu ta, chắc là vừa rồi cậu ta chạy nhanh quá nên làm rơi mất.

Suy nghĩ một chút, cô quyết định chờ thêm mười phút, nếu như cậu ta quay lại tìm thì trả lại, nếu không thì ngày mai đem đến trường trả.

Nói là chờ mười phút, đáng tiếc cô bé lại nhiệt tình quá mức ngây ngốc ngồi đợi nửa tiếng đồng hồ, mà mưa thì vẫn không có dấu hiệu ngừng lại. Cuối cùng cô đành nhún vai một cái rồi mau chóng lái xe đi về nhà.

Lúc về đến nhà thì toàn thân đã ướt như chuột lột.

Mẹ Nhan Họa đang nấu bữa tối thì thấy con gái ướt sũng đi vào, lập tức nổi giận đập vào gáy cô một cái, mắng: “Con đứng là ngốc, trời mưa mà không biết tìm chỗ trú, định nổi máu anh hùng à? Có phải là quên không mang áo mưa rồi không? Sao không gọi điện bảo bố mẹ đem đến?”

“Bố mẹ bận rộn như vậy, con không muốn làm phiền bố mẹ mà.” Nhan Họa cãi, “Với lại mưa có chút xíu thôi, con gái mẹ cực kỳ mạnh mẽ đó, dính chút mưa cũng không ốm được đâu. ”

Nghe con gái nói, ngữ điệu tuy mạnh mẽ nhưng vẫn mang theo chút dỗi hờn, người làm mẹ đã quá quen thuộc rồi, cho nên cũng không thèm để ý nữa, nhưng vẫn tức giận chỉ vào trán con gái một cái, sau đó cầm khăn sạch lau mặt cho cô, cuối cùng là đuổi cô đi tắm.

“Con gái còn nhỏ mà để ngắm mưa thế hả? Muốn lần kinh nguyệt tới bị đau bụng không? Không nghe người lớn nói thì chỉ thiệt cho con thôi. Lần sau có đau bụng thì đừng có đến trước mặt mẹ rồi kêu đau nữa nhé, mẹ không muốn quan tâm đến đứa con gái ngốc nghếch như vậy nữa đâu...”

Nhan Họa không muốn nghe mẹ cảm rằm, bèn nhanh chóng chạy về phòng, bỏ ba lô xuống rồi cầm quần áo vào phòng tắm.

Lúc cô tắm xong đi ra ngoài thì thấy cậu em trai tên Nhan Lăng đã trở về, đang vui vẻ chiếm lấy TV, cầm dây mạng vào rồi chơi game.

Nhan Lăng liếc nhìn cô rồi nói: “Chị, chị vừa đội mưa về đó à? Cẩn thận lại bị mẹ mắng đó.”

“Mắng rồi. ”

“Vậy ạ, đáng thương quá!”

Hai người nói chuyện được vài câu thì đến giờ cơm tối.

Nhà họ Nhan tổng cộng có bốn miệng ăn, bố, mẹ, em trai và Nhan Họa. Bố Nhan Họa là một nông dân, nhưng ông không muốn cả đời lao động ở nông thôn, cho nên từ khi còn trẻ đã dẫn vợ lên thành phố dốc sức làm ăn, tìm đủ mọi cách để kiếm tiền, tuy giờ vẫn chưa thể gọi là giàu có, nhưng dầu sao sau mấy chục năm bươn chải cũng có chút của cải để dành, mua được một căn nhà ở thành phố, tạo điều kiện cho hai con đi học, cuộc sống cũng khá đầy đủ.

Con gái lớn Nhan Họa năm nay 17 tuổi, lớp mười hai, sang năm sẽ tham gia kỳ thi tốt nghiệp trung học; con thứ hai Nhan Lăng cũng đã học lớp 9, sang năm sẽ lên cấp ba.

Bữa tối chỉ có ba mẹ con.

“Hôm nay bố không về ạ?” Nhan Họa hỏi, “Tối bố ở lại công trường ạ?”

“Ừ, ngày mai sẽ nghiệm thu công trình, bố con phải ở lại đó.” Mẹ Nhan đáp, sau đó lại gõ vào đầu con trai một cái, “Ăn nhanh lên, không được xem TV.” Bà cầm điều khiển tắt trò chơi đi, chuyển sang kênh thời sự buổi tối.

“Đúng rồi, ăn cơm xong A Họa uống một chén trà gừng đi, không lại bị cảm lạnh. ”

“Con biết rồi ạ...” Nhan Họa dài giọng nói, sau đó gấp một miếng sườn lên gặm.

Nhan Lăng lén nhìn chị rồi cười, cậu biết chị không thích uống trà gừng, bởi vì cứ khi nào chị uống nó là trên mặt sẽ nổi mụn, quả thật là thể chất rất khỏe mạnh. Không biết đến lúc chị đến thời kỳ mãn kinh, uống trà gừng còn có thể mọc mụn hay không nữa, nếu có thì chứng tỏ thời thanh xuân của chị vẫn còn rất dài ~~ Thật sự làm cho người ta cười ra nước mắt!

Nhan Họa liếc nhìn em trai đang lén cười mình, chắc mẩm trong đầu nó nhất định là đang suy nghĩ điều gì đó rất tà ác, làm cô ngứa ngáy tay chân muốn sử dụng vũ lực!

Ăn cơm tối xong, mẹ Nhan bận rộn đi tới đi lui thu dọn bàn ăn, một giây cũng không được rảnh rỗi. Nhan Lăng nhân cơ hội chiếm TV đổi sang chỗ chơi game, Nhan Họa đập đầu cậu em một cái, sắc giọng nói: “Sang năm em lên cấp ba rồi đó, sao không cố gắng học đi hả? Có muốn thi đại học nữa không? Thi tốt đại học, cẩn thận bị cả nhà cười chết đó. ”

Nhan Lăng nhún vai nói: “Chị yên tâm, lấy thành tích của em thì hoàn toàn có thể chọn lựa giữa Nhị Trung hoặc Tam Trung. ”

Ở thành phố N, Nhị Trung và Tam Trung là hai trường trung học phát triển mạnh nhất, Nhị Trung là trường trung học dành cho con nhà giàu, chỉ cần có tiền là vào được, cho nên hàng năm số lượng học sinh vào trường luôn rất đông; còn Tam Trung là trường trung học mũi nhọn của thành phố, số lượng học sinh luôn ổn định, là đối thủ cạnh tranh của trường Nhị Trung.

“Stop ngay, đừng có tự tin thế. ”

Nhan Họa không thèm đề ý đến nó mà quay về phòng làm bài tập.

Tuy chỉ mới vào năm cuối cấp nhưng kiến thức đã nhiều vô kể, làm hết quyển luyện tập này đến quyển luyện tập khác, còn có đề thi thử nữa, làm mãi mà vẫn chưa hết bài.

Lúc cô làm xong bài tập thì đã là mười một rưỡi tối, mẹ Nhan đi vào thúc dục cô mau chóng đi ngủ.

Nhan Họa cất vở bài tập và đề thi vào túi xách, sau đó đi đánh răng rửa mặt, quay trở lại phòng chuẩn bị sẵn quần áo mặc ngày mai, chỉnh đồng hồ báo thức rồi đi ngủ.

*

Ánh sáng mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, làm cho người ta không thể ngủ tiếp được nữa.

Nhan Họa rất nhạy cảm với ánh sáng, buổi tối trước khi ngủ đều phải đóng rèm lại, nếu không ánh sáng đèn đường sẽ ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ của cô, khiến cô ngủ không say giấc.

Không lẽ tối qua cô đã quên kéo rèm cửa sổ lại?

Nghĩ vậy, cô từ từ mở mắt, mơ mơ màng màng giơ tay muốn lấy điện thoại xem giờ, song tay cô lại động phải một thứ gì đó, xúc cảm bóng loáng, hình như là cơ thể của ai đó.

Ai bỗng đứng lại chạy lên giường cô nằm vậy?

Suy nghĩ này khiến cô giật mình mở choàng mắt, không chút đề phòng đối diện với một cặp mắt đen sâu thẳm thăm thẳm đang nhìn mình.

2. Chương 2

Luôn là cô con gái ngoan lớn lên bên ba mẹ, suốt quãng thời gian đi học chưa từng có bạn trai, bỗng một sáng tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm ngủ cạnh một người đàn ông, liệu cô sẽ có phản ứng như thế nào?

Phản ứng của Nhan Họa chính là, đầu óc trống rỗng, toàn thân chết lặng.

Cô cứ ngây ngốc như vậy một lúc lâu nhìn gương mặt người đàn ông đang gần trong gang tấc kia, thật sự là quá sợ hãi, sau đó theo bản năng cô muốn tránh xa người đàn ông này ra, bèn nhanh chóng lui từng chút về phía sau, cho đến khi cả cơ thể rơi vào khoảng không rồi ngã âm một tiếng xuống giường. Lúc cô ngã xuống, trong mắt chỉ nhìn thấy cánh tay của người đàn ông kia đang muốn bắt lấy cô, điều này khiến cho cô càng thêm hoảng hốt, theo bản năng càng muốn tránh đi thật xa.

Đầu bị đập mạnh một cái xuống sàn nhà, đau đớn đến mức làm cho cô phải ôm lấy đầu, toàn thân co rúm lại, nước mắt cũng theo đó mà trào ra như bão tố.

“Ồng ngốc!”

Đang lúc cô còn đang chóng mặt vì cú ngã thì lại nghe thấy tiếng cười trên không chút khách khí của người kia, sau đó cơ thể của cô bị người ta bế lên rồi đặt lại trên giường.

Hơi thở nồng đậm của đàn ông mang theo sự ngang ngược, cướp đoạt hô hấp của cô, khiến cho cô càng thêm lo lắng, theo bản năng kêu to lên: “Aaa... Buông ra!”

“Yên nào!”

Khuôn mặt của người đàn ông kia tỏ vẻ tức giận, hiển nhiên là một người không có tính kiên nhẫn. Tuy nhiên động tác của anh lại trái ngược hoàn toàn so với nét mặt, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, mang theo một chút thương xót, lúc nghe cô kêu đau còn cố gắng xoa nhẹ hơn chút nữa.

“Đúng là ngốc, đi ngủ thôi mà cũng ngã được, còn chẳng bằng một đứa nhóc con!”

Nhan Họa: “... ”

Nhan Họa rốt cục phát hiện ra có chỗ không đúng, cô theo bản năng nhìn ngó xung quanh, sau đó kinh ngạc nhận ra đây không phải là phòng của mình.

Đây là một phòng ngủ có hướng sáng cực kỳ tốt, diện tích rất lớn, có khi phải hơn gấp đôi phòng cô, ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào cửa sổ sát đất, làm bừng sáng cả gian phòng, hiện ra đầy đủ thiết kế tinh xảo và phong cách bên trong, khác biệt hoàn toàn so với căn phòng nhỏ trần ngập hơi thở thiếu nữ của cô.

Nhan Họa ngây dại, không phải là mình bị bắt cóc đến đây đây chứ, nếu không thì sao bỗng dưng sau khi tỉnh lại, đột nhiên lại xuất hiện trong một căn phòng xa lạ, sau đó trên giường còn có một người đàn ông tỏ ra như quen biết cô rõ lắm vậy chứ.

Tầm mắt của cô dừng lại ở người đàn ông vẫn đang ngồi trên giường kia, anh mặc một bộ đồ ngủ, dung mạo vô cùng anh tuấn, hình như anh cũng mới tỉnh ngủ, đầu tóc có chút rối loạn, tóc mái dài ôm trọn lấy vầng trán, khiến cho gương mặt anh tăng thêm phần mị hoặc, tỏa ra một loại hormone nào đó rất thu hút phái nữ.

Đối mặt với một người đàn ông như vậy khiến cho một người chưa từng có kinh nghiệm yêu đương như Nhan Họa xấu hổ đỏ bừng mặt, hơn nữa không biết tại sao mà cô cảm thấy người này trông rất quen.

Lúc cô đang ngồi đánh giá người đàn ông kia, thì anh đột nhiên cũng phát hiện ra có cái gì đó không bình thường, anh hí hóp mắt nhìn cô, thấy cô đang hoảng sợ cẩn thận thăm dò mình, trong đầu anh chợt lóe lên một chút suy nghĩ sâu xa.

“Nhan Họa!”

“... Anh, sao anh lại biết tên, tên của tôi?” Cô lắp bắp hỏi, theo bản năng lại bắt đầu lui về phía sau.

“Dừng lui nữa, em muốn ngã thêm lần nữa à?”

Anh lên tiếng nhắc nhở, thấy cô dè dặt nhìn mình, khuôn mặt trắng nõn có chút ngây ngô, thậm chí ngay cả phản ứng cũng rất phù hợp với hình ảnh một nữ sinh ngây thơ chưa bước ra xã hội. Song, bất gặp vẻ xa lạ và phòng bị của cô, tâm trạng của anh đột nhiên trở nên xấu đi.

Buổi sáng hôm nay thật là điên rồ quá đi mất.

Trong lòng hai người đều không hẹn mà cùng có suy nghĩ như vậy lướt qua trong đầu.

Nhan Họa lo lắng nhìn anh, nói sao thì cô cũng chỉ là một cô bé học cấp ba, lớn lên trong vòng tay che chở của bố mẹ, sống trong khuôn phép, cho đến nay vẫn chưa làm chuyện gì sai trái, ngày ngày bình yên đi học, cũng chưa từng đi qua đêm bao giờ. Một cô bé ngoan ngoãn như vậy, bỗng đột nhiên ở trong một căn phòng xa lạ, nằm cạnh một người đàn ông cũng xa lạ, quả thật khiến cho cô vô cùng sợ hãi. Lúc này lại nhận ra người đàn ông kia trở nên không vui, càng khiến cô không biết phải làm sao mới đúng.

Rốt cục chuyện gì đã xảy ra?

Nếu không phải trước mắt đang có một người đàn ông đáng sợ đang nhìn mình chằm chằm thì cô đã ngồi xổm xuống rồi ôm đầu kêu than rồi.

Người đàn ông mặc dù tâm trạng đang rất tồi tệ, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: “Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Ngữ điệu của anh vô cùng tự nhiên, Nhan Họa cũng theo bản năng đáp: “17 tuổi.” Trả lời xong, cô cũng dè dặt hỏi lại: “Anh là ai? Tại sao tôi lại ở đây?” Thật ra điều cô thật sự muốn hỏi đó là anh ta có phải là bọn cướp hay không, nhưng nhìn thái độ của anh ta thì có vẻ như là không phải.

Cô sắp bị chuyện này làm cho phát điên rồi, không biết là chuyện gì đang xảy ra nữa.

Người đàn ông cau chặt chân mày, tâm trạng lại bắt đầu tệ đi rồi, đặc biệt là khi anh nhận ra được sự đề phòng của cô, cùng vẻ xa lạ không hề che giấu, đột nhiên nét mặt anh trở nên gian tà, giọng nói trầm thấp phát ra từ đôi môi mỏng gợi cảm: “Được lắm, mặc dù anh không biết tại sao em lại biến thành như vậy, nhưng anh có một điều muốn nhắc nhở em, anh tên là Kỳ Trạch, là chồng của em, còn đây chính là căn nhà mà chúng ta ở sau khi kết hôn!”

Nhan Họa cau mày, trong lòng không hề tin lời anh nói chút nào, nhưng cô lại không thể phản bác được câu gì, chỉ biết trơ mắt ra nhìn anh.

“Đừng có tỏ ra ngốc nghếch như vậy!” Anh nói, “17 tuổi? Điều ngớ ngẩn đó mà em cũng nói ra được à!”

Thấy anh vươn tay ra với cô, Nhan Họa sợ hãi vội vàng lui về sau.

Cánh tay anh cương cứng giơ lên giữa không trung, cuối cùng đành phải thu tay về, bắt lực hất tóc mái ra đằng sau. Động tác này nhìn rất đẹp, song gương mặt anh lại vô cùng lạnh lùng, thoát nhìn có chút đáng sợ. Anh chậm rãi bước xuống giường, từ trên cao nhìn xuống ngắm dáng vẻ ngây ngô của cô vợ nhỏ, bỗng nảy sinh ý nghĩ muốn trêu cô.

“A Họa, nên rời giường rồi, Duệ Duệ thức giấc chắc sẽ đói bụng lắm đó. ”

Nhan Họa: “... ”

Nhan Họa cứ ngơ ngác như thế nhìn anh đi vào phòng vệ sinh, sau đó cô nghe thấy tiếng nước chảy. Người đàn ông tên Kỳ Trạch tự xưng là chồng của cô đang tắm, suy nghĩ này càng khiến cho nét mặt của cô cứng ngắc hơn mấy lần.

Hiện giờ đầu óc của cô đang rất rối loạn, cảm giác như mình vẫn đang nằm mơ vậy, cô véo mạnh vào đùi mình một cái, chỉ thấy đau đến phát khóc. Nhìn xuống người mình, cô nhận ra mình đang mặc một cái áo choàng ngủ tơ tằm, vừa rồi tình thế hỗn loạn nên phần dưới áo bị hất lên, lộ ra đôi chân trắng thon dài, nghĩ đến việc vừa rồi mình cứ trong bộ dạng thế này đối diện với một người đàn ông xa lạ, tâm trạng của cô càng trở nên xấu hơn rất nhiều.

Cô thật sự rất muốn phủ nhận lời nói của người kia, nhưng hiện tại khung cảnh xung quanh quá xa lạ, áo ngủ cũng không phải loại cô hay mặc, khiến cho cô hoài nghi lời anh ta nói là thật. Nếu không thì sẽ chẳng có ai rảnh rỗi đến mức nghĩ ra trò này để lừa gạt cô, hoặc là có ai đó bắt cóc cô đến đây.

Vậy thì khả năng duy nhất chính là, lời của người đàn ông kia nói hoàn toàn là sự thật.

Nếu vậy thì, rốt cục chuyện gì đang xảy ra?

Nhan Họa hoảng loạn ôm đầu, cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung ra, ai có thể nói cho cô biết được không?

3. Chương 3

Đang trong lúc cô bối rối không biết phải làm sao thì tiếng nước chảy trong nhà tắm bỗng ngừng lại.

Toàn thân cô căng cứng lại, cửa phòng vệ sinh lập tức được mở ra, người đàn ông cơ thể vẫn còn ẩm ướt bước ra, trên người mặc một cái áo choàng tắm, tóc dài che trước trán, khiến anh nhìn có vẻ hiền lành hơn vừa rồi. Anh liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó đi tới trước tủ lấy một bộ quần áo, đang chuẩn bị thay thì lại phát hiện vẻ kinh ngạc trong ánh mắt cô. Anh nhíu mày hít một hơi thật sâu, cuối cùng cầm quần áo sang phòng khác để thay.

Nhan Họa thở phào nhẹ nhõm.

Cô ôm đầu nghĩ đến hoàn cảnh xa lạ lúc này, tâm trạng vô cùng kinh sợ ngay từ khi tỉnh dậy, khiến cho cô nghiễm nhiên không hề để ý đến tên của người đàn ông kia.

Vài phút sau, cửa phòng mở ra, người đàn ông mặc một bộ trang phục thoải mái bước vào.

Lúc mặc áo ngủ, trông anh ta có phần ngang ngược, mặc trang phục thường ngày trông anh có vẻ dễ gần hơn, ngũ quan anh tuần làm cho đối phương say mê. Tuy nhiên lúc nhìn thấy ánh mắt phòng bị của cô, gương mặt anh lại tỏ vẻ tức giận, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Hiển nhiên là anh cũng nhận ra được sự dè dặt của cô, nói: “Dáng vẻ của em bây giờ... Đúng là không ổn lắm.”

Cái gì không ổn cơ? Trong lúc nhất thời Nhan Họa không thể hiểu được lời của anh.

Ánh mắt của anh dừng trên người cô một lúc, xác định có vẻ như cô thật sự không diễn trò, bèn rút ra kết luận – vợ của anh chắc ngâm nước lâu quá nên đầu óc có vấn đề rồi, bỗng dưng từ một người phụ nữ thành

thực biến thành một cô bé ngây thơ. “Em dậy sửa soạn vệ sinh đi đã, sau đó nếu muốn biết gì thì anh sẽ nói cho em. ”

Phát hiện ánh mắt hung ác của anh, giọng nói cũng lạnh, Nhan Họa giật mình đáp: “Vâng!”

Chờ sau khi anh ra ngoài, Nhan Họa chán nản vùi đầu vào giữa hai đầu gối, cảm thấy khi nói chuyện, tiết tấu đều bị anh nắm trong lòng bàn tay, điều này khiến cho cô khẳng định, anh là một người vô cùng thành đạt và tinh anh trong xã hội, tuy có lúc tức giận nhưng lại khôi phục về dáng vẻ điềm đạm rất nhanh, một cô nữ sinh trung học chưa có kinh nghiệm sống như cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh.

Nhan Họa mặt như đũa đám, cuối cùng tỉnh táo lại, quyết định phải làm cho rõ mọi chuyện đã rồi tính tiếp.

Cô nhảy xuống giường, ngẩng đầu nhìn lên tường, thấy trên đó có treo một bức ảnh cười khá to, lúc nhìn vào cô dâu chú rể trong bức ảnh, cô lại lập tức sững sờ.

Người đàn ông trong bức ảnh không ai khác chính là người vừa mới rời đi kia, mà nữ chính... Mặc dù cô ấy được trang điểm rất tinh tế, mặc váy cưới màu trắng tuyệt đẹp, nhưng các đường nét trên khuôn mặt quả thật rất giống cô, nhưng cũng không đến mức quá giống. Người phụ nữ trong bức ảnh trông vô cùng thành thực, cô mỉm cười hạnh phúc ôm lấy chú rể, ánh mắt sáng ngời xen lẫn sự tự tin.

Nhan Họa nhìn đến ngây người.

Một lúc sau, cô giống như bị lửa đốt mông chạy thẳng vào nhà vệ sinh, đứng trước gương ngắm nghía khuôn mặt của mình, vẫn là dáng vẻ 17 tuổi đó, thậm chí trên trán còn có một nốt mụn, nhất định nguyên nhân là do hôm qua uống trà gừng. Gương mặt này cô đã quá quen thuộc, nhìn vừa giống lại vừa khác cô gái trong ảnh, cô thì là một cô bé ngây thơ, còn cô gái kia thì lại có nét trưởng thành của một người phụ nữ.

Thật sự rất khó để phủ nhận một điều rằng, cô gái mặc váy cưới kia không phải là cô.

Trong lòng cô đột nhiên nảy sinh ra một suy đoán đáng sợ.

Cô nhìn thấy được hình ảnh lúc trưởng thành của mình trong bức ảnh kia, điều này là sao chứ? Cô ngồi vào cỗ máy thời gian đi đến tương lai rồi ư?

Đầu óc khó chịu như muốn nổ tung, cô cúi xuống dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó lại ngẩng lên nhìn gương mặt ửng đỏ trong gương, trừ cái áo ngủ tơ tằm này ra thì dáng vẻ này đúng là dáng vẻ khi cô 17 tuổi, nhận định này khiến cô thật sự rất muốn phản bác lại lời người đàn ông kia nói, nhưng mà... 17 tuổi mà đã có thể lập gia đình rồi sao? Tuy vậy ngữ khí của anh ta lại cực kỳ chắc chắn, cộng thêm bức ảnh cưới kia nữa, làm cho cô muốn phủ nhận mà không đủ chứng cứ.

Có lẽ cô nên xem lại lịch xem sao.

Lau khô mặt sạch sẽ, vệ sinh cá nhân xong xuôi, Nhan Họa trở lại phòng ngủ.

Trước tiên cô tìm kiếm một thứ gì đó có khả năng chứng minh thời gian, thấy trên bàn đặt một chiếc điện thoại di động rất đẹp, thậm chí kiểu dáng của nó cô còn chưa từng nhìn thấy trước kia, song lúc này cô cũng chẳng có tâm trạng đâu mà ngắm cái điện thoại, bèn run rẩy mở điện thoại ra rồi xem thời gian.

Khi thấy thời gian hiện trên màn hình di động, cô sững sờ như thể bị điện giật.

Nhan Họa nhận được một sự đả kích khổng lồ, làm cho cô không kịp phản ứng.

Mười năm sau.

Cô nhớ hồi trước trong giờ dạy văn đã từng viết một bài có chủ đề “Tôi của mười năm sau. ”

Mười năm sau mình sẽ trở thành người như thế nào? Hiện tại cô có thể xác định được điều này rồi, đó là cô sẽ trở nên xinh đẹp và tự tin giống như cô gái trong ảnh kia. Cô vừa mới tỉnh ngủ thì đã bay tới mười năm sau, nhưng đáng vẻ thì rõ ràng vẫn là cô bé 17 tuổi, thế là sao chứ?

Hiện giờ cô đột nhiên hiểu ra tại sao lúc này người đàn ông kia lại bày ra sắc mặt khó coi như vậy rồi, thậm chí đối với sự ngây ngô của cô còn có chút tức giận, giống như nghĩ cô đã phản bội anh ta vậy. Thật sự không phải là cô phản bội anh, mà là cô của tương lai đã biến mất, thay vào đó là cô của tuổi 17.

Nhan Họa ngậy ngốc hồi lâu, cuối cùng cũng biết giờ phút này cô đang ở tương lai mười năm sau, cho nên cũng dần trấn tĩnh lại. Tiếp theo, cô chỉ còn biết chấp nhận sự thật này, ở trong phòng sửa soạn một lúc rồi sẽ đi ra ngoài gặp người đàn ông kia.

Mở tủ quần áo trong phòng ra, bên trong có cả quần áo của nam và nữ, tất cả đều được bày rất có thứ tự, nhưng có thể nhận thấy một điều từ đồng quần áo kia đó là, chủ nhân của những trang phục này đều đã quen với việc bị đối phương chiếm dụng không gian riêng của mình.

Phát hiện này khiến cho cô khá bối rối, nhớ tới vừa rồi người kia có nói cô là vợ của anh, nhưng bộ dạng rất khó chịu, chắc là quan hệ vợ chồng không được tốt.

Nhìn qua một lượt mấy bộ quần áo, cô nhẹ nhàng lấy ra một bộ đồ thể thao.

Lúc thay áo lót, Nhan Họa lúng túng phát hiện ra, size của cái áo này quá lớn đối với cái bánh bao hấp của cô bây giờ...

Sửa sang xong, tâm trạng của cô lại trở nên tệ hơn, bỗng muốn nằm xuống ngủ lại xem có thể quay về thời điểm mười năm trước hay không.

Hôm nay là thứ tư, vốn cô còn phải đi học mà.

Mở cửa phòng ngủ ra, Nhan Họa thăm dò quan sát hoàn cảnh xung quanh, đây là một căn nhà khá rộng với hành lang dài, thiết kế sang trọng tinh tế. Đây là nơi ở của người ta, cho nên cô cũng không dám dò xét kỹ, chỉ lướt qua một lượt rồi đi tới phòng khách.

Còn chưa tới phòng khách, Nhan Họa đã nghe thấy tiếng trẻ con cười khanh khách, vừa cười vừa gọi “Ba ba”.

Bước tới gần, cô nhìn thấy người đàn ông kia đang ngồi trên salon, trong lòng là một cậu bé trai rất đáng yêu.

Cậu nhóc kia khoảng chừng một tuổi, bàn tay nhỏ đang cầm một món đồ chơi, giơ về phía người kia rồi gọi “ba ba, ba ba” không ngừng, cười toe toét để lộ răng nhỏ, nước dãi chảy đầy ra yếm. Mà người đàn ông kia giờ phút này không còn vẻ đáng sợ như vừa rồi nữa, trái lại trông vô cùng hiền hòa, dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau nước miếng cho đứa bé, vẻ mặt rất dịu dàng.

Nhan Họa lại tiếp tục ngẩn người.

Cảm giác được sự xuất hiện của cô, người đàn ông kia lập tức ngẩng đầu lên nhìn.

Đang quay ngoắt hết bên nọ đến bên kia, đứa bé cũng nhìn thấy cô, liền cuống quýt vẫy vẫy cánh tay béo mập, vui vẻ kêu lên: “Mẹ, mẹ ~~”

Nhan Họa suýt chút nữa thì lăn đùng ra đất.

Cô mới có 17 tuổi thôi mà, làm sao có thể sinh ra một đứa con đã được một tuổi cơ chứ?

4. Chương 4

Nhan Họa bị từ “mẹ” kia làm cho hoảng sợ không nhẹ, chân tay luống cuống đứng im một chỗ, mãi cho đến khi em bé phát hiện sau khi gọi mẹ thì mẹ lại không chạy tới ôm hôn cậu như mọi lần nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu liền nhăn lại, miệng dẹt ra, đôi mắt to tròn bắt đầu long lanh nước, song vẫn cố chấp giơ tay ra với mẹ, vừa mếu vừa gọi “Mẹ. ”

Nhan Họa sợ đến dựng tóc gáy vì hành động của cậu nhóc.

Mặc dù tay chân lúng túng, nhưng Nhan Họa vẫn phản ứng lại rất nhanh, đứa bé này chắc chắn là con của mình trong tương lai, vì nhóc rõ ràng vừa mới gọi cô là mẹ.

Nghĩ tới đây, cô lại càng thêm bối rối. Một nữ sinh cấp ba đột nhiên phát hiện mình có một đứa con đã một tuổi thì sẽ có tâm trạng như thế nào? Cứ nhìn cô thì biết, mặc dù biết đây là đứa con mà chính mình đẻ ra trong tương lai, nhưng thật sự là cô...

Người đàn ông đang ngồi trên salon khẽ nhíu mày, ánh mắt híp lại, vừa ôm lấy em bé đang nằm trong lòng, vừa nói với cô: “Em lại đây!”

Giọng điệu ra lệnh khiến cho cô lập tức vâng lời theo bản năng, song cô vẫn không dám ngồi quá gần anh, chỉ rón rén ngồi sát vào thành ghế. Lúc này, cậu nhóc kia thấy cô đi tới thì lập tức bày ra dáng vẻ sau cơn mưa trời lại sáng, vừa ê a chảy cả dãi vừa nghiêng người hướng về phía cô, hai tay đưa ra muốn được cô bế.

Đứa nhỏ này rất đáng yêu, mái tóc dày đen nhánh, gương mặt trắng nõn, làn da mịn màng căng bóng, đôi mắt to tròn linh động, môi hồng răng trắng, giọng nói mềm mại mang theo hương sữa thơm, thật sự là dễ thương muốn chết, mặt mũi xinh đẹp đến mức không thể xác định được là nam hay nữ.

Nhưng cho dù em bé có đáng yêu đến đâu, thì một người chưa từng có kế hoạch và mơ ước về cuộc sống hôn nhân như Nhan Họa căn bản không thể khơi gợi chút tâm tư nào, thấy bánh bao nhỏ kia cứ kiên nhẫn đưa tay về phía cô, lại nhìn gương mặt lạnh lùng của người đàn ông, cô mới miễn cưỡng giơ tay ra ôm lấy cậu nhóc.

Đạt được mục đích, nhóc con kia giống như biến thành ác bá rúc chặt vào lòng cô, vừa giơ món đồ chơi trong tay lên khua khua, vừa vui vẻ a a kêu to, cười tươi khanh khách khiến cho Nhan Họa cũng không nhịn được mà cười theo.

Tuy nhiên, tâm trạng vui vẻ khó có thể trở lại bình thường của cô lại ngay lập tức bị người đàn ông ngồi bên cạnh phá hỏng.

Anh nói: “Anh không biết đã có chuyện gì xảy ra với em, nhưng em là Nhan Họa, và việc em là vợ anh hoàn toàn là thật. Nếu như em không tin thì anh đã có giấy đăng ký kết hôn làm chứng.”

Nhan Họa theo bản năng quay sang nhìn anh, đột nhiên phát hiện anh có đôi mắt rất đẹp, rất giống với đôi mắt của nhóc con trong lòng cô. Song đôi mắt kia lại như ẩn giấu một điều gì đó bên trong, nhìn không thấy đáy, cũng không thể nắm bắt được điều gì.

“Em tin.” Nhan Họa nhíu mi, khẽ cắn môi dưới, dùng giọng nói mềm mại như nước của mình nói: “Vừa nãy em có thấy bức ảnh cưới trong phòng, cũng nhìn cả lịch trên điện thoại nữa.” Sau khi nói xong, cô phát hiện ánh mắt của anh nhìn cô chăm chú, sắc mặt có phần đen hơn một chút.

Mặc dù không nói ra, nhưng cô biết là anh đang ngạc nhiên vì giọng nói của cô, điều này khiến cho cô vừa xấu hổ vừa phiền não.

Nhan Họa là một cô bé vô cùng trong sáng và hồn nhiên, ai gặp cũng yêu mến, nhưng ông trời lại ban tặng cho cô một giọng nói nghe quá mức yếu điệu, thanh âm lúc nào cũng như đang làm nũng, nhiều người còn hiểu sai về cô, thậm chí hồi mới vào cấp ba, có một bạn học còn nói thẳng với cô rằng: “Nhan Họa, sau này cậu mà cứ dùng giọng điệu này nói chuyện với con trai thì bọn họ sẽ rất dễ hiểu lầm đó. Giọng cậu nghe yếu ớt quá đi, người ta nghe lại cứ tưởng cậu đang làm nũng, khiến cho nam sinh... suy nghĩ linh tinh!”

Điều này khiến cho cô chịu đả kích rất lớn, cho nên sau này, cô rất ít khi mở miệng nói chuyện với người xa lạ, đặc biệt là phái nam, dần dần trở nên khá trầm tĩnh. Dĩ nhiên cũng không đến mức quá ít nói, cô chơi rất thân với các bạn nữ, chỉ ít tiếp xúc với nam sinh thôi.

Thấy cô lại bắt đầu phòng bị, người đàn ông khẽ nhíu mày, buông thả dựa về sau, gác một chân lên, tay tùy ý đặt trên đầu gối. Hiển nhiên anh không nghĩ tới việc cô chủ động đi tìm kiếm bằng chứng, nhưng hành động thông minh này của cô làm cho tâm trạng của anh khá hơn một chút.

Còn về giọng nói của cô... Anh đưa mắt nhìn cô bé 17 tuổi bên cạnh, đột nhiên nhớ lại chuyện trước kia, tất cả bắt đầu cũng chính từ giọng nói đó. Khóe miệng khẽ nhếch lên, anh cảm thấy tình huống bây giờ cũng không đến nỗi quá tệ.

“Xem ra lúc em 17 tuổi cũng không phải là quá ngốc nghếch!”

Nhan Họa vẻ mặt cứng ngắc, trong lòng chỉ muốn đánh vào đầu anh một cái, chột nghĩ sao tương lai mình lại đi lấy một người đàn ông đáng ghét như vậy chứ? Nhất định là lúc đó mắt cô có vấn đề rồi.

Nhìn thấy cô mím chặt môi, khuôn mặt tỏ ra quật cường, ánh mắt của anh cũng nhu hòa trở lại.

Lúc này, cậu nhóc trong ngực đột nhiên rất hứng thú khi thấy “mẹ” xoa tóc, liền vươn bàn tay nhỏ bé ra nắm lấy tóc cô, vô cùng hung ác kéo mạnh về phía mình, làm cho cô tay chân luống cuống không biết làm thế nào, song cậu nhóc tinh ranh kia lại cứ ngỡ là “mẹ” đang đùa với mình, nên càng vui vẻ nhảy nhót điên cuồng hơn, làm cho một người không hề có kinh nghiệm chăm sóc trẻ nhỏ như Nhan Họa chật vật vô cùng.

Nhan Họa dùng ánh mắt cầu cứu nhìn người đang ngồi bên cạnh mình, nhưng anh lại chỉ làm ngơ rồi đứng dậy nói: “Nên ăn sáng rồi. Dì Lâm trước khi ra về đã làm xong bữa sáng, để anh vào bếp mang ra, em ngồi đây chơi với Duệ Duệ đi! Đúng rồi, dáng vẻ của em không phù hợp xuất hiện trước mặt người khác, cho nên anh đã bảo dì Lâm về trước rồi, hôm nay em phải trông Duệ Duệ đó. ”

Nói xong anh cứ như vậy không chút lưu tình bước đi, để lại Nhan Họa giờ phút này đang khóc không ra nước mắt.

Cô nhẹ nhàng gỡ tóc của mình từ tay của bé mập trong lòng ra, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn xinh xinh của cậu nhóc, khi xác định cậu nhóc không còn muốn nghịch nữa thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Bé con hiển nhiên rất thích ở với mẹ, cho nên rất ngoan ngoãn dựa vào ngực cô. Thậm chí còn không hề hay biết lúc này “mẹ” thật ra lại không phải là “mẹ”.

Nhan Họa của tuổi 17 và 27 thật ra cũng có nét tương đồng, Nhan Họa của tuổi 27 tuy đầy tự tin và tài trí hơn, nhưng chung quy hai người vẫn là một. Cho nên cậu nhóc mới không thể nhận ra điểm bất đồng.

Nhan Họa thấy cậu nhóc không còn nghịch nữa, liền đưa mắt nhìn hướng phòng bếp, sau đó nhanh chóng tụt quần ngoài và bím của cậu nhóc xuống, sau khi thấy con chim nhỏ giữa hai chân thì mới chắc chắn rằng đây là một bé trai.

Mặt mũi đáng yêu xinh xắn như vậy, làm cho cô không dám khẳng định đây là bé trai hay bé gái.

Nhan Họa trầm suy nghĩ, sau đó đang chuẩn bị kéo lại quần và bím cho cậu nhóc, thì cậu nhóc lại tưởng là mẹ đang chơi với mình, hai chân liền vui vẻ nhảy chồm chồm, một tuổi mà chân tay đã khỏe như vậy, khiến cho cô mồ hôi đầy đầu không thể đối phó nổi, cuối cùng nhóc con mập mạp kia lại giơ chân lên bỏ một bên quần ra, còn cái bím thì đang vắt vẻo ở một bên chân kia...

“Hai mẹ con đang làm cái gì thế?”

Giọng nói của anh vang lên, Nhan Họa giật mình ngẩng đầu, liền thấy anh đang cầm một cái bát trẻ con, lông mày cau lại, ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ, như thể không hiểu tại sao mình mới đi có một lát mà cô lại có thể chơi đùa vui vẻ với con đến nỗi làm quần và bím của thằng bé sắp rơi ra đến nơi thế kia.

“Ba ba, chơi ~”

Cậu nhóc vang dội kêu to, hai tay ôm lấy cổ Nhan Họa, vừa cười vừa nói, còn bất ngờ từ trong lòng Nhan Họa nhảy xuống, cuối cùng làm tụt cả bím cả quần xuống đất.

Nhan Họa: “... ”

Thấy cô đầu sắp cúi gằm xuống ngực, anh nói: “Ồ trong cái giỏ đằng sau ghế có bím, em lấy thay cho con đi. ”

Nhan Họa thấy anh đang bê bát, đành tuân lệnh đi lấy bím, sau đó lại bắt đầu cầm bím chiến đấu với cậu nhóc đang cởi truồng kia.

Bé con một tuổi đã biết vịn vào thành ghế để bước đi, vừa chạy trốn vừa cười vui vẻ, thấy Nhan Họa đuổi theo mình, nhóc lại cảm thấy trò này rất thú vị, nên càng chạy trốn nhanh hơn.

Nhan Họa bị cậu nhóc làm cho bất lực, căn bản không biết nên làm gì với một cậu bé đáng yêu xinh xắn như vậy, huống hồ cô cũng rất thích trẻ con, mặc dù chưa hoàn toàn thích nghi được với vị trí người mẹ, song vẫn theo bản năng muốn nuông chiều dung túng cậu bé dễ thương này.

Nhưng đứa bé trai nào cũng nghịch ngợm như vậy sao? Quả thật trông đứa nhóc này còn mệt hơn cả khi làm hai tờ giấy thi nữa!

5. Chương 5

Cuối cùng Nhan Họa phải vận dụng hết sức lực và ưu thế hình thể của một người lớn để bắt lấy nhóc con nghịch ngợm kia lại, lúc chống hông lên để cô mặc bỉm mà cậu nhóc vẫn còn dùng cả tay lẫn chân nhảy nhót không ngừng, miệng cũng kêu ầm ĩ, đáng vẻ vui sướng làm cho người ta nhìn vào chỉ muốn té vào cái hông mềm mềm đầy thịt kia một cái.

Vắt vả mãi mới mặc xong, Nhan Họa giống như vừa mới làm xong một nhiệm vụ gian khổ, mệt mỏi lấy tay lau mồ hôi trên trán.

Nhóc con sau khi mặc quần áo tử tế xong thì liền nhảy bổ vào lòng Nhan Họa, tiếp đó chu cái miệng nhỏ hôn tới tấp lên mặt cô, Nhan Họa bị cậu nhóc hôn thì ngạc nhiên không biết phản ứng thế nào. Cậu nhóc vừa cười vừa nhìn cô, nước miếng từng giọt từng giọt chảy xuống. Nhan Họa vội vàng cầm giấy ăn lau nước miếng cho cậu, lau sạch xong liền nhẹ véo cái mũi nhỏ của cậu một cái, chọc cho cậu nhóc lại bắt đầu cười khanh khách.

Đúng là một cậu bé thích cười, không giống ba nó một chút nào.

“Ba ba ~”

Nhóc con đột nhiên hướng về phía nhà ăn kêu lên, sau đó không cần người bế mà tự mình dắt tay Nhan Họa bước đi, điểm đến tất nhiên là phòng ăn. Cậu nhóc biết rất rõ, trong đó chắc chắn là có đồ ăn.

Nhan Họa khom người đi theo cậu nhóc vào bếp, trong bếp người đàn ông kia đã dọn xong bữa sáng, đang dựa vào tủ rượu nhìn bọn họ.

Nhìn thấy thần sắc lạnh lùng của anh, Nhan Họa cứng ngắc cả người, không được tự nhiên cúi đầu xuống.

Không biết cô có thể thoải mái mà chấp nhận mọi chuyện hay không nữa, rất có khả năng cô không thể quay lại, điều này đối với một nữ sinh trung học mà nói thì đúng là quá khó khăn.

Lúc này đây, ngoại trừ việc biết được đây là thời điểm mười năm sau ra thì cái gì cô cũng không biết, không biết mình tới đây bằng cách nào, không biết có thể trở về được không, cô tới đây với mục đích gì? Chẳng lẽ chỉ vì muốn nói cho cô biết là chồng tương lai của cô có đáng vẻ như thế nào, sau khi kết hôn sẽ sinh ra một đứa bé đáng yêu ra sao ư?

Trải nghiệm thần kỳ này thật khiến cho người ta kinh ngạc, như thể biết trước được tương lai vậy, tuy nhiên đối với cô thì nơi đây quá mức xa lạ, trong mười năm đó không biết đã xảy ra những chuyện gì, càng nghĩ càng khiến cô cảm thấy bất an vào tương lai của mình.

Đây không phải là thế giới của cô!

Lúc cô còn đang suy nghĩ miên man thì bánh bao nhỏ tên Duệ Duệ kia đã nhào vào lòng bố, người đàn ông bế cậu nhóc lên rồi đặt vào ghế ăn trẻ em được đặt làm riêng theo yêu cầu của anh, chiếc ghế này có điểm trụ rất cố định và chắc chắn, như vậy thì sẽ không lo cậu nhóc sẽ nghịch ngợm mà ngã xuống.

Tiểu Duệ Duệ đang đói bụng, cậu nhóc biết khi nào ngồi vào ghế thì có nghĩa là sắp được ăn rồi, cho nên ngồi im rất ngoan ngoãn, vòng tay ôm lấy cái bát nhỏ của mình, tay cầm cái thìa màu trắng gỗ gỗ vào bát. Trong bát không có đồ ăn, chẳng qua là để cho cậu nhóc nghịch thôi.

Nhan Họa liếc nhìn bàn ăn một lượt, cũng không có gì đặc biệt, chỉ là bánh bao, quẩy và cháo như những bữa sáng thông thường, người đàn ông cầm một bát cháo đậu xanh lúa mạch nhỏ, trên bề mặt còn bốc hơi nóng, nhưng đã đủ nguội để dứt cho em bé ăn rồi. Nhan Họa nhìn cái bát nhỏ kia thì biết ngay đây chính là bữa sáng của Duệ Duệ.

Tuy nhiên, người đàn ông kia lại đưa bát cháo đó cho cô, khiến cô ngạc nhiên há hốc mồm.

Nhan Họa ngơ ngơ nhìn anh.

“Trừ em và dì Lâm ra thì ai dứt cháo cho con con cũng đều bị ối, còn các món khác thì không sao.” Anh lên tiếng giải thích, thấy cô lại bày ra đáng vẻ ngu ngốc thì giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc hơn: “Đừng bày ra bộ dạng đó, mặc dù phải công nhận là... trông rất hợp với em.”

Nhan Họa: “...” Tương lai sao cô lại đi gả cho một tên đáng ghét như vậy cơ chứ?

Vì tính cách khác thường của con trai tương lai mà Nhan Họa đành phải nhận nhiệm vụ đút bữa sáng cho cậu nhóc.

Tiểu Duệ Duệ đúng như lời mà ba nó nói, chỉ cần là cô đút thì nhóc sẽ rất ngoan ngoãn há miệng ra, nuốt xong miếng cháo nào là lại toe toét cười với cô một cái, sau đó mềm mại gọi “Mẹ”, rồi lại há miệng ý bảo cô đút tiếp. Điều bộ đáng yêu này trong nháy mắt đã hạ gục được Nhan Họa, làm cho cô cam tâm tình nguyện hầu hạ cậu nhóc, vui vẻ sắm vai tiểu nha hoàn, thậm chí còn quên luôn cả bữa sáng của mình.

Kết thúc khoảng thời gian êm đềm ăn sáng, Tiểu Duệ Duệ sau khi được nạp năng lượng lại bắt đầu có sức sống kinh người, hưng phấn chạy loạn khắp phòng, Nhan Họa bất đắc dĩ phải chạy sau mông cậu nhóc, căn bản không còn có thời gian để quan tâm đến những việc khác.

Nhan Họa thì chuyên tâm đuổi theo trông nom Duệ Duệ nghịch ngợm, còn người đàn ông kia thì đang thu dọn bàn ăn, có vẻ như anh làm việc nhà rất thành thạo, hình ảnh này hoàn toàn không tương xứng với vẻ ngoài xuất chúng của anh. Lúc Nhan Họa đuổi theo nhóc con vào phòng bếp, nhìn thấy anh đứng rửa bát mà ngạc nhiên không thôi, từ đó có thể kết luận rằng, khi nào người này ở nhà thì anh sẽ giúp cô làm việc nhà, không phải như những người đàn ông khác, coi việc nhà là trách nhiệm của phụ nữ. Ba cô chính là ví dụ, trừ những tình huống bất đắc dĩ ra thì hầu như ông không bao giờ động vào việc nhà.

Người đàn ông lau dọn phòng bếp xong liền rót một ấm trà, bê ra ngoài hành lang mang phong cách châu Âu rồi đặt xuống một chiếc bàn tròn.

Nhan Họa thấy vậy thì tâm tình có chút bất ổn, nhưng vẫn phải bế con trai đi qua rồi ngồi xuống ghế, ngồi nghiêm chỉnh giống như một học sinh ngoan.

Tiểu Duệ Duệ lúc này đã nhảy xuống rồi nhào vào lòng bố rồi. Người đàn ông rất tự nhiên một tay ôm con trai, một tay rót một chén trà rồi đưa tới trước mặt cô.

Nhan Họa càng thêm sốt ruột, nếu như không có con trai thì bọn họ hẳn là đã ngồi nói chuyện với nhau để giúp cô hiểu thêm về hoàn cảnh hiện tại rồi. Nhan Họa chắc chắn rằng, so với việc đối mặt với một Nhan Họa trẻ trung không quen thuộc thì anh thích ngồi uống trà với vợ của anh hơn.

Chắc chắn là như vậy rồi!

“Nói cho anh nghe về tình huống của em đi.” Anh bình tĩnh nói, “Anh muốn biết tại sao em lại bỗng dưng biến thành như vậy. ”

Nhan Họa chỉ liếc mắt nhìn anh một cái chứ không dám nhìn quá lâu, mặc dù người đàn ông này là chồng tương lai của cô, nhưng đối với cô bây giờ thì anh hoàn toàn là một người xa lạ.

Mọi chuyện quá hỗn loạn, làm cho cô không có tâm tư đâu để vui sướng khi nhìn thấy người chồng anh tuấn của mình cũng như cuộc sống tuyệt vời sau hôn nhân, cô chỉ cảm thấy tất cả những điều này thật khó tin.

Cô nhỏ giọng đáp: “Em cũng không biết nữa, lúc em tỉnh dậy thì tự nhiên thấy mình ở đây rồi. ”

Người đàn ông khẽ nhướn mày nhìn bộ dạng tránh né của cô, mặc dù biết đây là dáng vẻ thời học sinh của cô, nhưng trong lòng anh vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Từ nhỏ anh đã rất giỏi trong việc quan sát và phỏng đoán về con người, tính cách này làm cho anh có phần trưởng thành hơn các nam sinh khác, hơn nữa không có ai biết rõ hơn anh về nhất cử nhất động hồi còn đi học của cô, thậm chí ý nghĩa của những hành động theo bản năng của cô anh cũng có thể thuộc như lòng bàn tay.

Cho nên anh biết rõ, mặc dù anh đã nói anh chính là chồng cô, nhưng chắc hẳn cô nhóc này vẫn chưa dám nhìn thẳng mặt anh, cho nên vẫn chưa thấy rõ dung mạo của anh, thậm chí đến anh là ai cũng không biết.

Thế là, anh liền ác ý mở miệng nói: “Có lẽ em vẫn chưa nhớ tên tôi, tôi tên là Kỳ Trạch. ”

Hả, Kỳ Trạch... Cái tên này nghe quen quá!

Kỳ Trạch?!!!!!!!!!!!!

Nhan Họa giật mình ngẩng đầu, cô trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, sau đó trên mặt lập tức bày ra dáng vẻ “Không thể nào có chuyện này được”.

Người đàn ông kia dường như đang rất thích thú khi nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của cô, cảm thấy vẻ ngốc nghếch này vô cùng thân thiết và gần gũi, anh vỗ nhẹ con trai giờ phút này cũng đang tò mò nhìn bộ dạng ngốc nghếch của “mẹ”, đặt nhóc xuống cho nó tự chơi một mình, sau đó lại bưng tách trà lên uống một ngụm.

Về mặt của Nhan Họa lúc này giống như vừa bị sét đánh, theo bản năng bắt đầu quan sát anh, nhìn động tác uống trà, cái cằm được cạo râu sạch sẽ, đôi môi mỏng khê mím lại, yết hầu chuyển động của anh khi nước trà trôi xuống cổ họng... Tâm trí của cô lập tức bị người đàn ông thành thực này chiếm giữ, nhất thời chưa thể nhớ ra được hình ảnh thời niên thiếu của Kỳ Trạch trông như thế nào.

Nếu như hôm qua cô không nhặt được thẻ học sinh của Kỳ Trạch thì thật sự trong lúc nhất thời cô không thể nhớ ra được người này. Lớp mười cô và Kỳ Trạch học chung lớp, nhưng đối với nam sinh cô tuyệt đối sẽ không chú ý nhiều, cũng có phần là vì ngưỡng, cho nên cô không dám để ý quá sâu đến ai, tránh cho người ta lại hiểu lầm.

Kỳ Trạch thời còn đi học là một chàng trai rất ưu tú, thành tích học tập tốt, nghe nói trong trường cậu nhận được sự yêu mến của rất nhiều nữ sinh. Còn cô thì luôn rất an phận, vì được cha mẹ dạy bảo nghiêm khắc nên cô không dám yêu đương khi còn đi học, càng sẽ không giống những nữ sinh trong tuổi trưởng thành nảy sinh tình cảm với các bạn nam...

Vì vậy, cô thật sự không mấy quen thuộc với Kỳ Trạch, hơn nữa vì anh là người quá mức được yêu quý, cho nên cô luôn nghĩ mình và anh là người của hai thế giới.

Một người đàn ông mà mình luôn muốn giữ khoảng cách, hơn nữa còn xấu xa như vậy, lại chính là chồng tương lai của cô...

Ông trời ơi! Xin ông hãy ban sấm sét xuống rồi đưa con trở về mười năm trước đi mà!

6. Chương 6

Hai người đều đang chìm đắm trong những suy nghĩ riêng của mình, gió thu se lạnh khẽ ùa vào, không khí cực kỳ yên tĩnh.

Nhan Họa vẫn còn đang thắc mắc, trong tương lai cô làm sao lại đi gả cho cái người tên là Kỳ Trạch kia cơ chứ?

Rõ ràng hai người không hề thân quen gì, cũng chẳng có tình cảm với nhau, vậy thì nguyên nhân là gì chứ?

Hay là đi xem mặt rồi kết hôn? Không lẽ lại theo khuôn phép cũ như vậy ư?

Kỳ Trạch còn suy nghĩ nhiều hơn cô, anh đang nghĩ xem nguyên nhân từ đâu mà có thể biến một người trưởng thành trở về thời niên thiếu? Chuyện này cực kỳ phi khoa học, khó có thể giải thích được. Vấn đề nữa là cô ấy chỉ đang sống trong thân xác của thời niên thiếu thôi, hay là ký ức cũng chỉ dừng lại ở thời điểm đó? Nếu ký ức chỉ dừng lại ở thời đó thì còn dễ hiểu, nếu đúng là Nhan Họa của mười năm trước đi tới đây, vậy thì Nhan Họa của hiện tại đã đi đâu mất rồi?

Từ buổi sáng phát hiện có điều bất thường, Kỳ Trạch đã nhanh chóng nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng ngay cả Nhan Họa cũng không biết tại sao, mà anh cũng không tìm hiểu kỹ, điều này làm cho anh càng thêm rối rắm. Đã nhiều năm rồi không có chuyện nào khiến anh cảm thấy bất lực như chuyện này, cảm giác đó đối với một người đàn ông luôn nắm rõ cuộc sống của mình trong lòng bàn tay như anh mà nói thì thật không dễ chịu chút nào.

Dòng suy tư của hai người bỗng bị một tiếng chuông điện thoại cắt đứt.

Nhan Họa giật bản mình, nhìn anh đứng dậy đi nghe điện thoại.

Cuộc điện thoại chưa đầy một phút thì đã kết thúc, người đàn ông sau khi tắt di động liền quay đầu nói với cô: “Công ty có việc gấp, anh phải đi đến đó một chuyến, em có ở nhà trông Duệ Duệ được không?” Anh hỏi, trong lòng cảm thấy không yên tâm lắm khi để cho một cô bé 17 tuổi một mình trông trẻ con.

Nhan Họa nhìn bánh bao nhỏ đang ngồi trên đất hưng bạo tàn phá đồ chơi, cứng ngắc gật đầu một cái.

Kỳ Trạch chỉ cần chưa đến mười phút đã thay xong quần áo, trên người là một bộ comple được thiết kế rất đẹp, trong tay cầm cặp tài liệu. Vóc dáng của anh rất cao, chắc phải trên mét tám, mặc tây trang vào khiến anh càng trở nên nổi bật và anh tuấn hơn.

Đối mặt với một người đàn ông mang đậm hơi thở tình anh như vậy, cô thật sự không thấy quen.

“Anh sẽ cố gắng trở về trước buổi trưa. Nếu có chuyện gì thì phải gọi cho anh ngay, trong di động của em có số của anh, cần thì tự mình tìm. Nếu như vì quá bận mà anh không thể nghe máy thì em có thể gọi cho dì Lâm, nhà dì ấy ở ngay gần đây. Trong tủ lạnh đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn, đói bụng thì vào bếp nấu. Bữa trưa của Duệ Duệ là cháo cá, dì Lâm đã chuẩn bị sẵn đồ rồi, em chỉ việc nấu lên thôi, có được không?”

Cho dù có không biết nấu đi chăng nữa, thì khi nhìn thấy dáng vẻ như muốn nói “Em sẽ không ngốc đến mức đó chứ” của anh thì ai cũng sẽ tức giận mà nói là biết nấu thôi.

Người đàn ông nhìn cô một lát, sau đó nhìn sang hướng khác, sau đó lại dặn dò cô liên tục về chuyện nhà và cách chăm sóc con. Nhan Họa rất nghiêm túc mà nhớ kỹ, thỉnh thoảng lên nhìn anh một cái, cảm thấy lúc này anh nói nhiều đến mức làm phá vỡ ấn tượng lúc trước của cô về anh, nhưng xét thấy anh quan tâm đến cả những việc nhỏ như vậy, chứng tỏ anh là một người bố tốt.

Tiểu Duệ Duệ dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, bèn quăng bỏ món đồ chơi trong tay ra rồi chạy vào lòng Nhan Họa, Nhan Họa cũng vội vàng vòng tay ôm lấy cậu nhóc. Một lớn một nhỏ dùng đôi mắt mong đợi nhìn Kỳ Trạch, một người là nữ sinh trung học ngây thơ, còn lại là con trai bé bỏng của anh, nhìn thấy cảnh này anh càng không yên lòng.

Nói xong hết những điều cần lưu ý, Kỳ Trạch đi tới xoa đầu con trai rồi đi ra ngoài.

Nhan Họa biết là anh đang không yên tâm khi để một nữ sinh trung học chăm sóc con mình, cảm thấy bị anh xem thường, nên chỉ yên lặng nhìn theo anh.

Cô ngồi trên ban công, hưởng thụ cơn gió thu mát lạnh ulla vào, cúi xuống là có thể nhìn thấy toàn cảnh bên dưới khu nhà, không khí trong lành sạch sẽ, một vài ông bà già đang nhàn nhã đi bộ xung quanh.

Nơi đây hiển nhiên là một khu nhà ở cao cấp mới được xây dựng không lâu, cây xanh được phân bố rất hợp lý, cách đó còn có cả những căn nhà được xây theo mô hình biệt thự. Phòng của bọn họ ở tầng năm, khoảng cách không tệ, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy công viên Sâm Lâm ở phía xa, lúc này ở nơi đó còn có lá phong đỏ.

Nhan Họa cau mày suy tư, công viên Sâm Lâm ở thành phố N trước đây cô cũng đã đến mấy lần, nhưng khi đó xung quanh vẫn còn rất hoang vu, gần như không có khu nhà ở nào.

“Ba ba ~~ Xe xe

~~” Duệ Duệ đột nhiên kêu lên rồi chạy tới trước lan can.

Nhan Họa cũng đi tới rồi cùng Duệ Duệ nhìn xuống, một chiếc xe hơi màu xám bạc từ hầm gửi xe đi ra, Duệ Duệ chỉ vào chiếc xe rồi liên tục gọi “Ba ba” “xe xe”, nếu tính toán thời gian từ lúc anh ra ngoài thì chiếc xe này chắc là của anh rồi.

Hai người cùng đưa mắt dõi theo bóng dáng ngày một xa khuất của chiếc xe.

Thấy xe đi rồi, Tiểu Duệ Duệ lại ngồi xuống mở đồ chơi mới ra, lại còn kéo theo Nhan Họa chơi cùng mình, còn nhỏ nhưng đã rất tinh ranh, còn biết phân chia đồ một cách công bằng rồi.

Hôm nay theo lịch thì cũng là thứ tư, theo lý thuyết thì là ngày đi làm bình thường, nhưng người kia không nói, cho nên cô cũng chưa biết là anh hay chính bản thân cô trong tương lai sẽ làm nghề gì, vừa này vì bố

ngờ nên cô không nghĩ đến điều này, hiện giờ người đàn ông kia không có ở đây, cô lại bắt đầu cảm thấy tò mò về tương lai của mình.

Nhưng mà, dù có hiểu kỳ đi chăng nữa thì cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Mặt trời dần lên cao, tuy đã tháng chín nhưng trời vẫn sáng rực rỡ, sân thượng bị ánh mặt trời chiếu rọi trở nên sáng bừng. Nhan Họa thấy vậy liền nịnh con trai tương lai vào trong phòng khách chơi, thấy trán con toát mồ hôi, cô lại lau mồ hôi cho nó, sau đó nghĩ chắc con khát nên bèn vội vàng đi lấy nước.

Uống nước xong, Tiểu Duệ Duệ đột nhiên nhăn tít mặt lại nhìn cô rồi khẽ kêu lên một tiếng.

Nhan Họa khó hiểu nhìn nhóc, thấy nhóc đưa tay muốn kéo quần xuống thì bỗng giật mình dựng tóc gáy, dùng nói là ị thối đấy nhé?

Sau khi luống cuống cởi quần và bím của cậu nhóc ra thì mới thấy chỉ là nước tiểu thôi, không có vật gì khác, Nhan Họa thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đi lấy bím sạch thay cho Duệ Duệ.

Thay bím sạch sẽ xong, Tiểu Duệ Duệ lại bắt đầu thể hiện bản tính ác ma của mình, ở trong phòng điên cuồng ném đồ chơi loạn xạ, khiến cho một cô gái 17 tuổi có nghiệp vụ không thuần thực bị quay như chong chóng, đành phải theo sát nhóc con từng ly từng tý, chỗ nào nhóc làm hỏng thì cô lại đi theo sửa lại.

Mặt trời càng lên cao thì nhiệt độ cũng theo đó mà tăng lên. Song vì không khí xung quanh khu nhà này rất tốt, có gió mát thổi vào nên cũng không thấy nóng.

Nhóc con chơi mệt xong thì bắt đầu thấy đói, Nhan Họa bắt tri bắt giác nhận ra đã gần giữa trưa rồi.

Cô lại tiếp tục bận rộn vào bếp nấu cháo cá cho Duệ Duệ ăn, cá đã được xử lý và cắt miếng sạch sẽ rồi, cô chỉ cần nấu cháo và cho cá vào là xong. Món cháo này đương nhiên không làm khó được Nhan Họa, cô sinh ra trong một gia đình ở nông thôn, bảy tuổi đã phải giúp đỡ bố mẹ làm việc nhà, cho nên việc nấu cháo thật sự không thành vấn đề.

Sau khi dứt cho bánh bao nhỏ ăn no, Nhan Họa thấy nhóc mệt mỏi dụi dụi mắt, bèn lập tức bế nhóc lên, rửa sạch mặt mũi tay chân cho nhóc rồi đi vào phòng ngủ.

Em bé hiển nhiên là đã quen ngủ trên giường ba mẹ, vừa mới đặt xuống giường chưa được bao lâu thì đã nhắm mắt ngủ say.

Nhan Họa mệt mỏi cả buổi sáng, thấy bé ngủ ngon như vậy thì cũng cảm thấy buồn ngủ theo. Cô khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Duệ Duệ, vẫn không dám tin rằng đây là con trai tương lai của mình, nhưng điều không thể phủ nhận đó là cô rất yêu quý đứa nhỏ này.

Cô nằm trên giường vòng tay ôm lấy Duệ Duệ, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

*

“A Họa! A Họa! Mau dậy đi, sắp muộn học đến nơi rồi!”

Tiếng gõ cửa âm ỉ vang lên, kèm theo tiếng của mẹ Nhan, đem mấy con sâu ngủ đang vây quanh Nhan Họa đuổi đi không còn một mống.

Nhan Họa theo bản năng cau mày, trong lòng thầm nghĩ ai mà lớn tiếng như vậy chứ, nhờ đánh thức Duệ Duệ nghịch ngợm dậy thì biết phải làm sao đây? Nghĩ vậy, cô bèn đưa tay ôm chặt lấy Duệ Duệ.

“A Họa! Mau dậy đi, không được ngủ nướng!”

Giọng sư tử Hà Đông của mẹ đã thành công đánh thức cô dậy, cô giật mình nhảy dựng lên, khi nhìn thấy khung cảnh xung quanh thì không khỏi ngáy người, đưa tay sờ lên mái tóc rối bù, trong lúc nhất thời không thể biết được đang là ngày hay đêm, là mơ hay là thật.

Không phải cô vừa mới bay đến tương lai mười năm sau, đang ôm con trai ngủ trưa hay sao? Vì sao lúc tỉnh dậy lại quay về phòng của mình rồi?

Nhan Họa cúi đầu nhìn vào thứ đang ôm trong ngực, không phải là em bé, chỉ là gối ôm thôi.

Rốt cục chuyện gì đang xảy ra vậy chứ?

7. Chương 7

Nhan Họa kinh ngạc ngồi yên một chỗ, trong lúc nhất thời không thể phân biệt được đây là mơ hay thật, cô bèn véo chặt vào đùi mình một cái, đau đến chảy nước mắt.

Cảm giác đau đớn nói cho cô biết đây là sự thật, nhưng cô cũng nhớ, lúc ở tương lai cô cũng véo mình một cái như vậy, cảm giác đau đớn cũng không khác gì lúc này.

“A Họa, sao vẫn chưa dậy hả?”

Mẹ Nhan đợi hồi lâu vẫn không thấy bên trong có tiếng động, bèn trực tiếp mở cửa mà vào, chỉ thấy rèm cửa vẫn được đóng kín, dựa theo chút tia sáng cũng có thể nhìn thấy được người trên giường đã thức dậy. Mẹ Nhan liền đi tới cửa sổ rồi mạnh tay kéo toang rèm ra.

Ánh sáng chói mắt chiếu vào làm cho cả phòng trở nên sáng rực, cũng khiến cho Nhan Họa không thể mở mắt ra được.

“Bữa sáng mẹ đã chuẩn bị xong rồi, con mau dậy đi thôi! Còn phải đưa em ra bến xe bus nữa đấy!” Mẹ Nhan lên giọng nói, thấy cô vẫn ngồi yên thì có chút lo lắng hỏi: “Con sao vậy? Cảm thấy không thoải mái à? Có phải do hôm qua bị ngấm mưa nên cảm lạnh rồi không?”

Nhan Họa vội hồi phục tinh thần, vội vàng lắc đầu nói: “Không phải đâu ạ, con chỉ chưa tỉnh ngủ thôi. Mẹ, con dậy rồi, muốn thay quần áo, mẹ ra ngoài trước đi!” Cô sợ nếu nói thật là trong người cảm thấy không khỏe thì mẹ sẽ đưa cô đến gặp bác sĩ mất.

Mẹ Nhan thấy con gái vẫn ổn thì yên tâm bước ra ngoài, sau đó đi đến trước cửa phòng của con trai ngay bên cạnh rồi gọi: “A Lãng, dậy đi!”

Nhan Họa đứng dậy gấp gọn chăn, sau đó thay quần áo đồng phục, lúc vào nhà vệ sinh rửa mặt, nhìn gương mặt của mình trong gương, cô không kiểm chế được mà đưa tay sờ lên, khe vén tóc mái, quả nhiên trên đó vẫn còn một nốt mụn...

Thật sự là cô nằm mơ sao? Nhưng nếu là mơ thì tại sao cảm giác lại chân thật đến vậy?

Nhan Họa không có cách nào giải thích những thắc mắc trong đầu mình lúc này, miệng vừa ngậm bàn chải đánh răng, mặt vừa dí sát vào gương ngắm nghía, hồi tưởng lại hình ảnh cô gái trong tấm ảnh cưới, không lẽ đó là một giấc mơ, cô mơ thấy mình đi tới tương lai, gặp chồng và con trai của mình?

Người ta thường nói: Ngày nghĩ gì thì đêm sẽ mơ thấy. Nhưng cô thì là cô không bao giờ buồn chuyện quá sâu về vấn đề này với các bạn học nữ. Thỉnh thoảng cũng sẽ nói về những mong ước về người chồng tương lai, nhưng không phải trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến nó, cho nên câu nói trên không thể áp dụng với cô! Cô cũng đâu có mặt dày mà ảo tưởng rằng khi lớn lên mình sẽ gả cho tên nam sinh đó...

“Này bà chị, sao chị chậm như rùa thế? Chuẩn bị xong chưa? Còn không nhanh lên là sẽ muộn học đó!”

Cửa phòng vệ sinh bị gõ ầm ỉ, hiển nhiên là Nhan Lãng đang sốt ruột muốn dùng nhà vệ sinh.

Nhan Họa bị tiếng cửa em trai làm thức tỉnh, nhận ra mình đang quá lãng phí thời gian, cô bèn vội vàng đáp lại một tiếng rồi nhanh chóng đánh răng rửa mặt, sau đó nhường lại nhà vệ sinh cho em trai.

Nhan Lãng mặc đồ ngủ, tay vò mái tóc rối bù đi vào nhà vệ sinh, gương mặt cậu rất đẹp, trông khá giống Nhan Họa, song điểm khiến cho người ta đau lòng đó là cậu rõ ràng đẹp hơn so với chị mình. May là năm nay cậu mới 14 tuổi, con trai phát triển muộn, sau này lớn lên nữa sẽ có chút phong thái đàn ông hơn.

“Sao phải tranh nhà vệ sinh với chị? Tầng dưới cũng có mà!” Nhan Họa hung ác đập vào đầu cậu một cái.

Nhan Lãng đóng cửa nhà vệ sinh lại, giọng nói non choẹt đáp: “Phòng em ở trên này, cho nên em thích dùng phòng này, sao chị không đi xuống nhà vệ sinh tầng dưới đi?”

Nhan Họa bực mình hừ một tiếng, cô về phòng nhìn đồng hồ, giật mình phát hiện hôm nay mình đúng là quá chậm chạp rồi, bây giờ đã muộn mười phút so với bình thường, bèn vội vàng cầm lấy balo rồi chạy xuống nhà ăn.

Trên bàn phòng bếp đã dọn xong bữa sáng, có bánh bao sữa đậu nành bán ở đầu phố, còn có cả cháo loãng ăn kèm với dưa chua và trứng muối nữa.

Nhan Họa một tay gấp bánh bao chấm xì dầu ăn, một tay cầm trứng muối đập vỡ, cô ăn một nửa còn một nửa để cho Nhan Lãng. Đây là trứng muối nhà làm nên Nhan Họa luôn thích ăn, nhưng trứng muối hôm nay quá mặn nên cô chỉ ăn được một nửa, phần dư lại dành để cho cậu em tiêu diệt nốt vậy.

Hôm nay Nhan Họa dậy muộn mười phút, cho nên lúc hai chị em ăn xong bữa sáng thì đã không còn nhiều thời gian nữa, chỉ còn biết vội vàng cầm balo lên rồi chạy ra ngoài.

Nhan Họa đi đến nhà gửi xe của khu nhà lấy xe, đợi cô ổn định chỗ ngồi thì Nhan Lãng cũng đặt mông ngồi ở đằng sau cô, bởi vì chiếc xe điện này khá nhỏ nhắn, nên hai người ngồi thì hơi chật, Nhan Lãng bất mãn nói: “Lúc đầu đã bảo chị mua xe to hơn một chút rồi mà không nghe, lại đi mua cái xe này, ngồi chả thoải mái gì hết! Sau này lúc em tròn 16 tuổi, nhất định sẽ mua một cái xe máy điện thật phong cách, còn lâu mới mua cái xe đạp điện này.”

“Đây là xe của chị, mà chị là nữ sinh, sức lực không được như các cậu, nên đương nhiên sẽ chọn cái xe nhỏ nhắn này rồi. Chờ em đủ 16 tuổi thì nói sau, còn bây giờ, cậu Nhan 14 tuổi ơi, ngồi cho chắc vào, tôi lái xe đây!”

Nhan Họa phóng xe đi, gió mát buổi sáng thổi vào vô cùng dễ chịu. Hôm qua mưa suốt cả đêm, lúc gần sáng mới tạnh, mặt đường vẫn ướt nhẹp, song bầu trời dường như trở nên tươi mới hơn, mang theo sự se lạnh của mùa thu, khiến cho tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

Sau khi chở em trai ra bến xe bus, Nhan Họa lại lập tức đi thẳng đến trường học.

Giờ học ở trường Nhị Trung bắt đầu từ 7:20 sáng, Nhan Họa đến trường vừa kịp giờ, hơn nữa lúc đến cửa lớp còn thấy giáo viên chủ nhiệm vẽ mặt nghiêm túc đang đứng bên ngoài quan sát lớp, làm cho cô có cảm giác như mình đã đến muộn vậy.

Tiết đầu tiên là Anh văn, cán sự Anh của lớp là một cô bạn rất xinh xắn tên là Đàm Minh Thiên, đang đứng trên bục giảng hướng dẫn cả lớp ôn bài. Nhan Họa vội vã đi qua bục giảng đến chỗ ngồi của mình, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà không đến muộn.

Tuy nhiên, bạn cùng bàn với cô hôm nay lại tới trễ hơn cả cô, điều này cũng dễ hiểu, cô bạn Đàn Tử Quỳnh này nhà cách trường khá xa, cho nên một tuần thì có ít nhất hai ngày đi muộn.

Nhan Họa giở sách Anh văn ra đọc.

Năm phút sau, Đàn Tử Quỳnh cuối cùng cũng tới, cô vút balo lên bàn, vừa thở hổn hển vừa nhấp mấy ngụm nước lấy lại sức, sau đó mới mở sách ra ôn bài.

Thời gian truy bài kết thúc, tiếp theo là tiết học đầu tiên.

Trước khi giáo viên tiếng Anh đến, Đàn Tử Quỳnh quay sang nói chuyện với Nhan Họa: “A Họa, hôm qua mưa to thật đấy, sao cậu về nhà được vậy?”

“Thì phải đợi mưa mà về chứ sao!” Nhan Họa vừa sắp xếp sách vở trong ngăn bàn vừa đáp, nói xong không khỏi nhớ lại cái thể học sinh nhặt được hôm qua...

Nghĩ đến cái thể rồi lại nghĩ đến giấc mộng, Nhan Họa bỗng cảm thấy không khỏe chút nào. Suy nghĩ một lát, cô quyết định sẽ nhờ người trả giúp cái thể học sinh kia, cô không dám đi đâu, nhờ gặp nhân vật chính trong giấc mơ kia thì cô sẽ bối rối chết mất.

“Đàn Tử, hôm qua mình nhặt được một cái thể học sinh, giờ giải lao cậu giúp mình đem trả cho người ta được không?” Nói xong cô liền lấy thể từ trong balo ra.

Đàn Tử Quỳnh cầm lên nhìn, giật mình nói: “Cậu nhặt được thể của Kỳ Trạch? Thật là... may mắn chết đi được. Một mình cậu đi trả đi, cũng không xa lắm mà, đi đi mà còn ngắm hotboy. Haizz, từ hồi lớp mười cậu ta chuyển đến ban khoa học tự nhiên thì cũng ít gặp mặt hẳn, đáng tiếc thật!”

Đàn Tử Quỳnh cực kỳ oán hận việc chia khoa này, cô cảm thấy trường học biến thái kinh khủng, sao tự nhiên lại đặt khoa văn và khoa tự nhiên cách xa nhau thế làm gì không biết? Chẳng lẽ không biết khoa văn âm thịnh dương suy, còn khoa tự nhiên thì dương thịnh âm suy sao? Hại cô hồi lớp mười có quen bạn trai cùng lớp, bây giờ hai khoa cách xa nhau nên không tiện liên lạc, tình cảm cũng phai nhạt dần.

Nhan Họa mặt co quắp, trong lòng không thấy có cái gì gọi là đáng tiếc cả, căn bản vì cô ít khi quan tâm đến các bạn học nam.

Đàn Tử Quỳnh lật qua lật lại tấm thẻ học sinh, sau đó lại sờ lên tấm ảnh chụp, tán thưởng nói: “Kỳ Trạch thật là đẹp trai, chụp ảnh thẻ cũng vẫn đẹp, này cho cậu, tự mình đưa cho người ta đi nhé, mình tin cậu mà!”

Trai đẹp ai cũng thích ngắm, Đàn Tử Quỳnh cũng không phải ngoại lệ, cho nên cũng mong muốn rằng bạn tốt của mình sẽ có cơ hội ngắm nhìn trai đẹp ở khoảng cách gần, nói không chừng sẽ trị được chứng sợ con trai của cậu ấy.

Đàn Tử Quỳnh vóc người xinh xắn lạnh lợi, gương mặt ưa nhìn, nước da màu mật ong khỏe mạnh, điển hình là người yêu vận động, tóc ngắn đáng yêu, nhìn chung là một cô gái khiến người ta nhìn mà không dứt ra được. Cô ấy là một nữ sinh rất hoạt bát, hầu như ai cũng chơi thân với cô, nhân duyên đối với phái nam cũng tốt, dường như ở bất cứ nơi đâu cũng đều có bạn của cô ấy vậy, khác hẳn với một cô gái yên tĩnh thanh cao như Nhan Họa.

Song, tuy tính cách trái ngược nhưng hai người vẫn là bạn thân của nhau từ năm lớp mười đến giờ, thân đến mức có thể mặc chung cả đồ lót.

“Đàn Tử!” Nhan Họa ngưỡng chừng khẽ quát.

Đàn Tử Quỳnh cười ha ha, đưa tay vỗ vai cô, nói: “Không phải là mình không muốn giúp cậu, mà hôm nay mình có việc bận thật, thời gian nghỉ ngơi cũng phải đi làm giúp cậu ư, mình không rảnh nhé! Mà sao cậu không tự mình đi trả cho người ta mà cứ nhất định phải nhờ người khác trả hộ vậy, không lẽ...” Đàn cô nường dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô.

Nhan Họa cố gắng khống chế nét mặt của mình, bình tĩnh nói: “Mình cũng có việc bận nên mới phải nhờ cậu mà, nếu mọi người đều không rảnh thì mình cũng vẫn phải tìm người giúp. ”

Đàn Tử lúc này mới không nghi ngờ nữa.

Cuộc sống lớp mười hai bận rộn mà khô khan, cuộc nói chuyện của các cô bé học sinh cũng nhàm chán như vậy, hơn nữa còn rất dễ dàng đánh trống lảng, tiếng chuông vào học vang lên, hai người lập tức yên lặng, Nhan Họa để thẻ học sinh vào ngăn bàn rồi bắt đầu chăm chú nghe giảng.

8. Chương 8

Hết tiết một, lớp học bị bao trùm bởi bầu không khí khá ảm đạm, một nửa lớp cố gắng tận dụng mười phút giải lao để nghỉ ngơi, nằm dài ra bàn ngủ hoặc ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Đàn Tử Quỳnh quả đúng như lời cô ấy vừa nói, vừa nghe tiếng chuông liền tức tối cầm vở và bút chạy ra ngoài, tinh lực tràn đầy khiến cho người ta hâm mộ. Nhìn dáng vẻ của cậu ấy, Nhan Họa biết chắc chắn là chuyện về câu lạc bộ, mới vừa khai giảng không lâu, cũng là thời gian để các câu lạc bộ chiêu mộ thành viên mới, mục tiêu chính là các em học sinh lớp mười mới vào trường, tuy nhiên các em mới vào còn đang trong thời gian tập quân sự, phải hai tuần nữa mới xong, hiện tại vừa lúc có thể bàn bạc với các thành viên về tiêu chí tuyển chọn của câu lạc bộ.

Nhan Họa lấy tấm thẻ học sinh ra nhìn, lúc ánh mắt hướng đến tấm ảnh thì sợ hãi lấy tay che lại, tránh cho cô khi nhìn gương mặt ngây thơ kia sẽ lại nhớ đến giấc mộng kỳ lạ đó.

Cô nhìn một vòng lớp học, sau đó đứng dậy đi đến chỗ ngồi cạnh cửa ra vào của Bàn Tử.

Bàn Tử tên thật là Tô Trọng Tuấn, là lớp trưởng lớp cô, dùng thấy cậu ấy vừa cao vừa béo mà lười, thật ra nếu cậu ấy gầy đi thì chắc chắn sẽ là một cậu nam sinh tuấn tú. Nghe nói hồi nhỏ vì bị bệnh nặng dẫn

đến việc hormone tăng trưởng quá mạnh, cho nên cơ thể mới to béo như vậy, tuy nhiên nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy ngũ quan của cậu ấy rất được, nếu gầy đi chắc chắn là sẽ một mỹ nam.

Bàn Tử mập có tính cách rất tốt, tác phong lịch sự, hơn nữa thành tích học tập cũng rất cao, cho nên mới được bầu làm lớp trưởng.

“Lớp trưởng ơi!” Nhan Họa khẽ gọi, lấy tay gõ nhẹ lên bàn cậu ấy một cái, dời sự chú ý của cậu bạn đang ngồi chăm chú đọc sách kia.

Tô Trọng Tuấn nghe tiếng liền ngẩng đầu lên, lúc thấy cô thì bỗng giật mình sửng sốt, hiển nhiên việc Nhan Họa không thích nói chuyện với bạn học nam cậu cũng biết rõ, hơn nữa giọng nói của cậu ấy lại mềm mại đáng yêu như vậy, làm cho con trai nghe thấy sẽ phát điên. Giọng nói đó đôi khi cũng khó tránh khỏi việc trở thành chủ đề bàn tán của đám con trai, may là bình thường cậu ấy không nói chuyện nhiều với bạn học nam, cho nên dạo gần đây bọn họ cũng không hay nói về chuyện đó nữa.

“Có chuyện gì vậy?”

“Mình nhặt được một cái thẻ học sinh.” Nhan Họa nói chuyện rất đơn giản, cố gắng để cho giọng nói của mình có phần bình tĩnh, đáng tiếc có vẻ như cô lại thất bại rồi. Cô để thẻ học sinh đến trước mặt Tô Trọng Tuấn, nói: “Phiên cậu trả lại cho chủ nhân của nó giúp mình nhé!”

Tô Trọng Tuấn cầm tấm thẻ lên xem, sau đó ngạc nhiên cười nói: “Thì ra là của Kỳ Trạch, nếu cậu không bận thì có thể tự đi trả cho cậu ấy được mà, đây cũng đâu phải chuyện gì lớn đâu. ”

Nhan Họa cười nói: “Mình có việc nên không rảnh qua đó, cho nên mới làm phiền cậu mà, cảm ơn nhé.” Nói xong liền không cho cậu ta có cơ hội từ chối mà xoay người quay về chỗ luôn.

Tô Trọng Tuấn đành phải nói với sau lưng cô: “Mình thay mặt cậu ấy cảm ơn cậu. ”

Nhan Họa phát tay tỏ vẻ không cần cảm ơn, sau đó cô ngồi lại chỗ mình, giở sách vở ra tranh thủ ngồi học.

Tiết thứ hai là tiết thể dục, sau đó là giờ giải lao 25 phút.

Sau giờ học, Tô Trọng Tuấn liền cầm thẻ học sinh đi đến ban khoa học tự nhiên.

Tới nơi, dọc đường đều có các bạn học thân thiện chào hỏi cậu, còn nhào tới xiết cái cổ mập của cậu nữa, tất cả đều là bạn tốt.

“Ồ, Bàn Tử, đã lâu không gặp, sao lại đến đây chơi vậy? Chiều thứ sáu tan học cùng đi chơi bóng đi!” Một bạn học nam cao to cường tráng khoác vai cậu nói.

“Được, đến lúc đó nhớ qua gọi tôi, đúng giờ đấy nhé! Có cần tôi hẹn giúp cậu vài nữ sinh khoa Văn không?” Tô Trọng Tuấn cười đáp, sau đó quả nhiên liền nghe thấy các bạn học nam xung quanh kêu gào như sói đói, nói cậu thật đúng là anh em tốt.

Ở Nhị Trung thì hầu như tất cả mỹ nữ đều tập trung hết ở khoa Văn, cho nên các học sinh nam chuyên khoa học tự nhiên cực kỳ hâm mộ những anh chàng học khoa Văn, như thể là họ được sống trong vương quốc nữ sinh vậy, ghen tỵ chết đi được, biết thế lúc chọn chuyên khoa thì cứ mặt dày chọn khoa Văn cho rồi.

Nói chuyện đùa giỡn vài câu, Tô Trọng Tuấn lại tiếp tục đi tới ban hai, đến trước cửa phòng học của học sinh năm ba ban hai, cậu ngó vào nhìn một lượt, lúc trông thấy mục tiêu thì liền gọi: “Kỳ Trạch!”

Cậu nam sinh ngồi tận bàn cuối góc trong cùng đang dựa vào cửa sổ ngủ, sau khi bị cậu bạn ngồi cạnh gọi dậy thì mới mơ màng mở mắt ra, theo thói quen lấy tay hất ngược tóc mái lên.

Động tác này đẹp mắt đến nỗi làm các cô gái đang ngồi túm tụm tán gẫu với nhau cũng không kìm chế được mà quay sang nhìn, ai nấy cũng cười ríu rít, sau đó còn khẽ huých người bên cạnh để họ cùng chú ý sang hướng đó. Kỳ Trạch bình thường là người khá khó gần, nhưng dáng vẻ của cậu ấy lúc ngủ thì cực kỳ anh tuấn và nhu thuận, làm cho các bạn nữ không nỡ làm cậu ấy tỉnh, bởi vì nếu có ai đánh thức cậu ấy thì người đó sẽ phải đối mặt với sự tức giận và chịu đựng những câu nói cay độc của cậu ấy, thật sự là không ai chịu được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà một người vừa đẹp trai vừa học giỏi như cậu ấy lại không có bạn nữ nào theo đuổi. Bởi vì nếu muốn theo đuổi dạng con trai như vậy thì nhất định phải là một cô gái có trái tim mạnh mẽ mới được.

Kỳ Trạch thấy Bàn Tử đang đứng bên ngoài, liền chậm chạp đứng dậy, kéo tay áo sơ mi đang vén đến khuỷu tay xuống, ra đến cửa phòng học nói: “Bàn Tử, tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Tô Trọng Tuấn đưa thẻ học sinh cho cậu, nói: “Bạn đẹp trai à, thẻ học sinh làm rơi mà cũng không biết, tôi đến trả cho cậu đây. ”

Nhìn thấy tấm thẻ học sinh mình làm mất, Kỳ Trạch cực kỳ vui vẻ, nếu phải làm lại nó thì phải mất quá nhiều thủ tục rườm rà, mất thời gian vô cùng. Thẻ học sinh ở Nhị Trung mang rất nhiều chức năng, để ra vào trường này, dùng phòng máy, mượn sách ở thư viện này, mua đồ ăn quà vặt ở canteen nữa, tất cả những việc đó đều cần có thẻ học sinh.

“Cậu nhặt được ở đâu vậy? Cảm ơn nhé, hôm nào tôi mời cậu ăn cơm.” Kỳ Trạch cầm lấy thẻ học sinh, cười tươi vỗ vai Bàn Tử, từ đó có thể nhìn ra được quan hệ của hai người rất tốt.

Kỳ Trạch và Tô Trọng Tuấn quả thật chơi với nhau khá thân, hai người là bạn cùng lớp mười, hơn nữa Tô Trọng Tuấn cũng là một trong số rất ít những người bạn của Kỳ Trạch. Tính cách của Kỳ Trạch không hòa đồng nên bạn bè không nhiều, thậm chí có thể nói rằng ngoài gương mặt đẹp và đầu óc thông minh ra thì chẳng có gì đáng khen hết. Tô Trọng Tuấn thì tính cách lại trái ngược hẳn, cậu là người rất lịch sự và hiền lành, cho nên trong trường có rất nhiều bạn bè thân thiết.

“Không phải là tôi nhặt được, mà là một bạn gái xinh đẹp, cậu có muốn mời người ta ăn cơm không?” Tô Trọng Tuấn cười hì hì trêu chọc.

Kỳ Trạch nhếch miệng cười, theo bản năng nhướn mày hỏi: “Là ai vậy?”

“Là Nhan Họa của lớp chúng ta cũ đó, còn nhớ không?” Tô Trọng Tuấn quan sát Kỳ Trạch, quả nhiên thấy ánh mắt của cậu ấy sáng bừng lên.

“Là cậu ấy à... Sao cậu ấy không đích thân đến đây mà lại đi nhờ cậu?” Kỳ Trạch lật qua lật lại cái thẻ học sinh, lơ đãng nói.

“Ai biết được! Có lẽ là vì tính tình cậu không tốt, từng làm mất lòng người ta, cho nên cậu ấy mới không muốn gặp cậu. ”

Tô Trọng Tuấn thấy cậu không đáp lại, bèn suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Chiều thứ sáu có muốn đi chơi bóng không, mình có hẹn với một vài người bạn rồi, hôm đó nếu biết cậu cũng đi thì các bạn nữ chắc sẽ kéo đến đông lắm đó. ”

“Chán ngắt, không đi!”

“Ai chà chà, hôm đó chắc là Đàn Tử Quỳnh cũng đến đó.” Tô Trọng Tuấn bắt thóp Kỳ Trạch.

Kỳ Trạch lạnh nhạt liếc Tô Trọng Tuấn một cái, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu.

Tô Trọng Tuấn thấy Kỳ Trạch rõ ràng đang sượng phát điên mà còn giả vờ bình tĩnh thì liền cười tươi vỗ vai cậu, đến lúc đó nếu Đàn Tử Quỳnh mà không lời theo Nhan Họa đến thì đoán chừng người này sẽ trở mặt với mình mất, haizz, trách nhiệm của mình thật lớn quá đi!

Sắp tới giờ vào lớp, Tô Trọng Tuấn lên tiếng chào Kỳ Trạch và hỏi thăm mấy người bạn, sau đó nhanh chóng quay trở về lớp học.

9. Chương 9

Cuộc sống học tập và sinh hoạt năm lớp 12 hầu như ngày nào cũng như ngày nào, thời gian cũng trôi qua rất nhanh.

Buổi tối về đến nhà, sau khi ăn cơm tối với gia đình, Nhan Họa đi dạo một lát rồi lại về phòng cắm đầu vào núi bài tập, lúc làm xong thì đã gần nửa đêm.

Lúc mẹ tới nhắc cô đi ngủ, Nhan Họa lại có chút bồn thần.

Giấc mộng tối qua đã trở thành nỗi ám ảnh rất lớn đối với cô, đây là điều chưa từng xảy ra. Trước kia nếu đi ngủ có nằm mơ thì chỉ sau một ngày là cô đã quên sạch, thế nhưng lần này thì không, mọi ký ức đều rõ ràng khiến cô thật sự nghĩ rằng nó hoàn toàn là sự thật.

Cô cảm thấy hơi sợ.

Mặc dù biết rằng việc người ta xuyên không về quá khứ hay tương lai chỉ tồn tại trong tiểu thuyết hoặc phim truyền hình, không hề có tính khoa học, nhất định chỉ có thể là nằm mơ. Thế nhưng giấc mơ này lại quá chân thật, cô thậm chí còn nhớ rõ chồng tương lai của cô tên là “Kỳ Trạch”, anh cực kỳ đẹp trai và cuốn hút, vẻ mặt kiêu ngạo làm cho người ta muốn đánh, còn có cả em bé Duệ Duệ đáng yêu nữa, tất cả đều như ở ngay trước mắt cô.

Tuy nhiên, những việc đó còn lâu mới xảy ra, hiện tại cô mới 17 tuổi, việc quan trọng nhất là kỳ thi tốt nghiệp vào năm sau, những việc khác cứ đặt qua một bên đã.

Mang theo tâm trạng thấp thỏm lo âu, Nhan Họa nằm xuống giường, trong lòng hy vọng giấc mơ chân thật kia đừng tiếp diễn nữa.

Ngày hôm sau, đồng hồ báo thức vang lên, Nhan Họa mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Tối qua lặn qua lộn lại mãi mới ngủ được, buổi sáng lại phải dậy sớm nên suýt chút nữa là cô đã nhắm mắt ngủ tiếp rồi. Tuy vậy là một học sinh cuối cấp chăm ngoan, nguyên tắc cơ bản là không được đi học muộn, cho nên dù có buồn ngủ mấy cũng phải cố gắng thức dậy đúng giờ.

Nhan Họa vẫn như mọi ngày vào toilet rửa mặt thay quần áo, sau đó bị em trai tranh nhà vệ sinh, ăn xong bữa sáng rồi chuẩn bị đi học.

Nhan Họa dắt xe ra cửa, buổi sáng gió mát lùa vào khiến cho cô thật thoải mái, một đêm ngủ không mộng mị làm tinh thần cũng ổn định hơn nhiều.

Phát hiện này khiến cho cô vừa vui lại vừa mâu thuẫn, vui là vì hóa ra hôm đó đúng là cô nằm mơ thật, mâu thuẫn là vì em bé trong giấc mơ kia thật sự là đáng yêu lắm, nếu con trai tương lai của cô mà cũng xinh đẹp như vậy thì hạnh phúc biết bao, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là người đàn ông kia không phải là bố của đứa bé.

Có thể nói rằng Kỳ Trạch cường thế xấu xa trong giấc mơ kia đã tạo cho cô một áp lực không nhỏ, cho nên cô thật sự không muốn gặp lại cậu ta nữa, cũng may mà hai khoa trong trường cách nhau khá xa nên cơ hội gặp nhau không nhiều.

Nhan Họa gạt bỏ vương bận, tiếp tục xông vào guồng quay bận rộn của năm cuối cấp, đảo mắt đã đến thứ sáu.

Thứ sáu là ngày được các học sinh rất mong đợi, bởi vì sau khi tan học sẽ có hai ngày nghỉ cuối tuần chờ đón, cho nên có thể nói đây là ngày mà các học sinh cảm thấy vui vẻ nhất khi đến trường.

Tiết cuối cùng của chiều thứ sáu là giờ thể dục thể thao dành cho học sinh năm ba, là giờ cho các học sinh cuối cấp được rèn luyện thân thể.

“A Họa, đi chơi bóng đi!” Đàn Tử Quỳnh vừa thu dọn sách vở vừa nói với Nhan Họa. Tiết cuối tham gia ngoài trời nên phải cất sách vở vào balo rồi mang theo luôn, lát nữa không cần phải quay lại lớp thu dọn nữa.

Nhan Họa vẫn còn đang thông thả đọc công thức toán, đầu cũng không thèm ngẩng lên, hỏi: “Chơi bóng gì?”

“Cầu lông hoặc bóng bàn nhé? A, còn cả tennis nữa, hay là bóng chuyền...” Đàn Tử Quỳnh vừa nhìn các bạn nữ lấy các loại dụng cụ thể dục vừa trả lời.

Có một cô bạn rất nhiệt tình nói: “Nhan Họa, Đàn Tử, chơi bóng không?”

“Nhan Họa, đấu một trận tennis nhé?” Cô bạn cầm vợt tennis khoác vai Nhan Họa hỏi.

“Đàn Tử, Nhan Họa, đầu bóng chuyền đi!” Một bạn nữ cầm bóng chuyền khác cũng nói theo.

“Không được, Đàn Tử, mấy hôm trước rõ ràng cậu đã đồng ý chiều nay sẽ cùng đi đánh cầu lông rồi mà!”

“Cậu đi một mình đi, cái trái cầu lông bé tí kia thì có gì hay chứ? Đàn Tử hồi lớp mười đã đăng ký học tennis rồi!”

“Vậy thì để lại Đàn Tử cho các cậu đó, Nhan Họa chúng mình đi đánh cầu lông đi ~”

Một đám con gái léo nhéo âm ỉ trong lớp, đáng vẻ ai nấy đều tươi cười vui vẻ, hình ảnh này không nghi ngờ gì đã thu hút ánh mắt của rất nhiều học sinh trong lớp.

“Ha ha, các nữ vận động viên, hôm nay chúng ta cùng đi chơi bóng rổ đi!” Tô Trọng Tuấn đứng dậy gào to, “Có rất nhiều trai đẹp của ban khoa học tự nhiên cùng tham gia đó, cơ hội rất khó có được, không nên bỏ qua!”

Các nữ sinh nghe vậy liền đồng loạt thở dài, mấy cậu con trai khoa Văn lập tức kêu âm lên: “Lớp trưởng, cậu đáng ghét thật đấy, lại đi giúp đỡ người ngoài là thế nào! Chúng tôi khinh bỉ cậu! Ai đời lại đi giúp đám lang sói bên khoa học tự nhiên có cơ hội gặp con gái khoa Văn chúng ta chứ, cậu chẳng lẽ không biết là đám sói đói đó đã sớm nhắm nhe nữ sinh khoa chúng ta từ rất lâu rồi à?”

Các nữ sinh nghe các bạn nam nói vậy thì buồn cười không chịu được, cả lớp ai nấy cũng không nhịn được mà cười theo.

Tô Trọng Tuấn dùng cơ thể mập mạp chặn ở cửa lớp ngăn lối đi của mọi người, hét lên: “Bạn gái nào muốn tham gia trận bóng rổ nam nữ phối hợp thì mau tới đây đăng ký, mình cam đoan là ở đó sẽ có một nam sinh cực kỳ đẹp trai bên ban khoa học tự nhiên đấy!”

Mọi người nghe xong thì đồng loạt cười híp mắt xông ra bên ngoài, hoàn toàn không để cho lớp trưởng chút mặt mũi.

Mặc dù lớp trưởng rất được lòng các bạn học, nhưng đối với các nữ sinh khoa Văn mà nói thì rất khó để cho các bạn ấy tham gia đầu bóng rổ với nam sinh, điều đó cũng không quan trọng, dù sao các bạn ấy cũng sẽ đến sân bóng rổ cổ vũ bọn họ. Tô Trọng Tuấn không có ý định ngăn mọi người lại, vì mục tiêu của cậu chỉ có một mà thôi.

“Đàn Tử, cố gắng giúp anh đây đi!”

Tô Trọng Tuấn đi tới bàn của Đàn Tử Quỳnh, ánh mắt lặng lẽ nhìn Nhan Họa đang nói chuyện với mấy cô bạn, thấy Nhan Họa đã đồng ý cùng đi đánh cầu lông với bọn họ thì không khỏi có chút nóng nảy.

“Mình đã đồng ý với đám kia là sẽ dẫn mấy cô bạn qua đó rồi, chỉ còn thiếu hai người nữa thôi, cậu mau đi đi, nếu đám Âu Dương kia mà biết cậu không đến thì sẽ tức giận đó!”

Đàn Tử Quỳnh là một cô nàng rất phóng khoáng, cô kết thân được với rất nhiều bạn nam trong trường, biết trong nhóm chơi bóng hôm nay có khá nhiều bạn thân nên cô đã không hề do dự mà đồng ý luôn là sẽ dẫn mấy bạn nữ qua đó xem.

“Nhan Họa có đi cùng không?” Tô Trọng Tuấn hỏi điều quan trọng nhất.

Nhan Họa lắc đầu nói: “Mình không biết chơi bóng rổ, hồi lớp mười một mình chọn học bóng rổ, ai dè cuối cùng đến mép rổ cũng không ném trúng, bây giờ mà chơi thì mất mặt chết mất. ”

Điều này ai mà không biết chứ, học kỳ đó cô gái này cố gắng mãi mà vẫn chả ném được quả nào vào rổ, thầy giáo suýt chút nữa là đã cho cô trượt môn, cuối cùng xét thấy cô gái này dù sao cũng hiền lành yếu ớt nên cũng không làm khó cô nữa, để cho cô thi lại một lần, sau đó mất nhăm mắt mỡ cho qua.

Tô Trọng Tuấn cố gắng khuyên Nhan Họa mãi mà cô vẫn không phản ứng gì, mấy cô bạn bên cạnh đã hện sẽ đi đánh cầu lông thì hung ác nhìn cậu chằm chằm, làm cho Tô Trọng Tuấn không dám làm gì nữa.

Sao đang yên đang lành thì cậu lại tự ôm nghiệt vào người thế này cơ chứ!

Đàn Tử Quỳnh dứt khoát nói: “Được rồi, lúc nào hết tiết A Họa qua đó ngồi xem bọn mình cũng được, xong rồi cùng nhau về nhà.” Cô ghé vào tai Nhan Họa nói: “Phải tiếp xúc nhiều với con trai một chút thì mới mong hết chứng sợ con trai được. ”

“... Mình đâu có mắc chứng sợ con trai chứ!”

“Ui dỗi, cũng giống nhau cả thôi! Coi như cậu đi theo ủng hộ đám con gái là được, dù sao cậu cũng qua chờ mình rồi cùng đi về mà!”

“Được rồi. ”

Tô Trọng Tuấn tuy rằng không nghe thấy hai cô bạn kia đang thì thầm cái gì, nhưng chỉ cần Nhan Họa chịu đồng ý lúc nào hết tiết sẽ đi xem là coi như đã thành công một nửa rồi.

Lớp học trong thoáng chốc đã vắng bóng người, Nhan Họa lưng đeo balo, tay cầm túi vải, cùng bạn học ra khỏi lớp rồi đi thẳng tới sân cầu lông.

Trong sân bóng rổ, đám con gái bị Tô Trọng Tuấn kéo tới đã hoàn toàn tin lời cậu nói, trong đám con trai rất bình thường kia lại thật sự có một nam sinh cực kỳ đẹp trai!

Giữa một đám con trai da ngăm đen mỡ hời dầm dìa xuất hiện một Kỳ Trạch có nước da trắng như thể dù có phơi nắng cũng không đen được, tuy dáng vóc hơi gầy nhưng lại có một chiều cao đáng mơ ước, hơn nữa trên người cậu lại toát ra một loại thần thái không nói nên lời, lẫn át hoàn toàn những cậu con trai khác.

Có người nói Kỳ Trạch không có nét hồn nhiên tinh nghịch như những bạn học nam khác, cậu rất lạnh lùng và có phần trưởng thành sớm. Đối với những người cùng tuổi thì con trai thường sẽ phát triển muộn hơn con gái, vậy mà Kỳ Trạch lại có một gương mặt tuấn tú đi kèm với phong thái điềm đạm, chẳng trách mà cậu lại được chú ý như vậy.

Chỉ tiếc rằng, lúc này cậu ấy lại bày ra vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, hơn nữa còn có phần tức giận nhìn Tô Trọng Tuấn.

Tô Trọng Tuấn ra vẻ không biết gì ngó nghiêng hai bên trái phải, tên Kỳ Trạch này rõ ràng là đang rất khó chịu, chẳng qua là vẫn cố tỏ ra bình tĩnh mà thôi, cậu ta không nói, ai mà biết cậu ta đang bực mình vì chuyện gì cơ chứ? Tâm tư của Kỳ Trạch rất khó đoán, Tô Trọng Tuấn cũng qua một lần tình cờ mới biết là cậu ta không hề có hứng thú với các nữ sinh.

Tô Trọng Tuấn là bạn tốt với Kỳ Trạch, cho nên cũng có phần hiểu cậu ấy, nếu như Kỳ Trạch không muốn nói thì cậu cũng không dám hỏi, không lại làm cậu ấy mất hứng. Kỳ Trạch là người luôn muốn kiểm soát mọi việc trong lòng bàn tay, nếu như người khác cố gắng suy đoán tâm tư của cậu ấy thì nhất định sẽ khiến cậu ấy nổi cáu.

“Này Bàn Tử, tên đẹp trai kia hình như không được vui lắm, cậu kéo cậu ấy đến đây làm gì vậy?” Đàn Tử Quỳnh hỏi nhỏ Tô Trọng Tuấn.

Tô Trọng Tuấn âm thầm thở dài, trong lòng thầm trách không phải lỗi do cậu đó sao, ngay cả cô bạn thân kia cũng không rủ được đến đây, làm cậu thất hứa với Kỳ Trạch, không chừng sau này sẽ rất khó rủ cậu ấy đi chơi thêm lần nữa.

Tuy nhiên sau khi tan học Nhan Họa có hứa là sẽ qua đây xem, đến lúc đó không biết Kỳ Trạch có còn bực bội như bây giờ nữa không.

10. Chương 10

Tiếng chuông tan học vang lên, sân trường đang yên tĩnh cũng bắt đầu trở nên ồn ào náo nhiệt.

Nhan Họa trả vợt cầu lông cho Đàm Minh Thiên, cùng bạn học vào nhà vệ sinh rửa mặt rửa tay, dùng khăn lau sạch sẽ mặt rồi đi đến chỗ cất balo và túi xách.

“Nhan Họa, tan học rồi, cùng đi với mình không?” Đàm Minh Thiên vỗ vai cô nói, gương mặt xinh đẹp tươi cười rạng rỡ, “Ngày mai không phải đi học, tối nay cùng đến phố đi bộ dạo chơi nhé?”

Đàm Minh Thiên được mệnh danh là hoa khôi của khoa Văn, là một cô gái rất xinh đẹp, chơi cũng khá thân với Nhan Họa và Đàn Tử Quỳnh, nhưng đương nhiên là không thể thân nhau giống như Nhan Họa và Đàn Tử Quỳnh được. Tuy vậy bình thường bọn cô vẫn hay chơi với nhau, thỉnh thoảng Nhan Họa và Đàm Minh Thiên còn cùng tham gia một số hoạt động.

“Mình không đi được, mình còn chờ Đàn Tử nữa.” Nhan Họa mỉm cười nói, “Vừa này đã đồng ý là sẽ qua xem các cậu ấy chơi bóng rồi. ”

Đàm Minh Thiên gật đầu, cũng phần khích nói: “Hình như là trận đấu bóng rổ nam nữ đúng không, vậy thì mình cũng đi. ”

Mấy cô bạn bên cạnh nghe vậy thì cũng ríu rít tỏ vẻ muốn đi cùng, dù sao ngày mai cũng không phải đi học, cho nên phải thư giãn một chút, mà cách thư giãn đương nhiên là đi xem các bạn nam chơi bóng rổ, ngắm nhìn đáng về anh tuấn của bọn họ khi chơi bóng.

Cho nên, Nhan Họa cùng với một đám con gái cười cười nói nói thẳng tiến đi đến sân bóng rổ.

Đi tới sân bóng rổ, bọn họ liền gặp ngay mục tiêu, căn bản là vì Tô Trọng Tuấn đáng vóc quá to béo, thêm nữa vì là trận đấu bóng nam nữ nên càng hấp dẫn người đến vây xem, cho nên bọn họ không cần tìm cũng dễ dàng bắt gặp ngay đám đông đang hò hét.

Thấy có con gái đến nên đương nhiên mấy cậu con trai cũng hào hứng hơn hẳn. Có câu nam nữ phối hợp, làm việc không mệt, có cả nhóm con gái đến tham gia thế này, không cần biết có xinh hay không, chỉ cần là con gái thôi cũng đã đủ khiến cho các nam sinh kêu gào vui sướng rồi.

Ba năm học trung học, thì có lẽ năm lớp mười vẫn là năm đáng quý nhất, tuy chỉ có một năm, nhưng đó là năm mà việc học nhẹ nhàng nhất, cho nên sẽ có nhiều thời gian để kết bạn. Đến năm lớp mười một phải chia lớp, sẽ có bạn mới vào, bạn cũ đi, nhìn chung là cực kỳ hỗn loạn.

Nhan Họa rất nhanh nhìn thấy đám Đàn Tử Quỳnh đang đứng trên sân, nam nữ phối hợp với nhau rất tốt, đặc biệt là hình ảnh lúc các bạn nữ đoạt bóng của con trai cũng vô cùng dũng mãnh, thấy vậy, cô không khỏi mỉm cười.

“Tránh đường nào tránh đường nào, nước đây!”

Phía sau vang lên một giọng nam sinh đang hô hào, Nhan Họa quay lại nhìn, thấy mấy bạn nam đang ôm một đồng chai nước đi tới, mắt thấy tay bọn họ run rẩy sắp làm rơi mất mấy chai thì vội đưa tay ra giúp đỡ.

“Ui cha, cảm ơn nhiều nhé.” Một cậu nam sinh to khỏe có làn da màu lúa mạch cảm ơn Nhan Họa và Đàm Minh Thiên, “Hai người đẹp, nếu các cậu không bận... thì phiền cậu giúp chúng mình đi phát nước được không.” Cậu nháy mắt nói: “Chắc chắn là đám con trai kia sẽ thích được nhận nước từ tay con gái chứ không phải từ tay thối của bọn mình. ”

Nghe cậu nói xong, mấy cô bạn xung quanh nghe vậy cũng không nhịn được cười, sau đó ai nấy đều ríu rít đi tới giúp đỡ.

Đàm Minh Thiên cười nói: “Chu Dịch, ngậm cái miệng thối của cậu lại! Được rồi, đưa đây để chúng tôi giúp cậu phát nước.” Nói xong liền để balo xuống chỗ để đã chõng chốt bên cạnh, sau đó hào phóng cầm lấy mấy chai nước.

Nhan Họa cũng ôm mấy bình nước để đi phát cho mọi người, mà mục tiêu phát nước đương nhiên là những người mặc đồ bóng rổ rồi, tuy nhiên xung quanh lại có khá nhiều người đến xem, hại cô và mấy cô bạn phải chen chen chúc chúc qua đám đông, sau đó đưa nước cho mấy bạn nam mặc đồ bóng rổ đang ngồi dưới đất nghỉ ngơi.

Nhan Họa thật vất vả mới chen được lên trước, vừa nói: “Nước của cậu này!” vừa đưa nước cho họ, sau đó nhận lại được từ đối phương một tiếng cảm ơn, lúc trong tay chỉ còn dư lại một chai, cô liền theo bản năng đưa nó cho một cậu con trai đang quay lưng về phía cô.

“Này bạn ơi, nước của bạn này!”

Nam sinh kia nghe vậy liền quay đầu lại, Nhan Họa lúc trông thấy mặt của cậu ta thì tay lập tức run lên, chai nước khoáng cũng theo đó mà rơi xuống đất.

Đột nhiên gặp nhau ở khoảng cách gần như vậy, Nhan Họa không tự chủ được mà nghĩ đến gương mặt anh tuấn thành thực của người đàn ông trong giấc mộng kia, nếu đem hai gương mặt hợp lại làm một... thì cô cảm thấy họ căn bản là cùng một người.

Tim cô đập thành thịch, tuy bất ngờ nhưng cô vẫn phản ứng lại rất nhanh, lập tức cúi xuống nhặt. Song cô không ngờ là đối phương cũng cúi xuống giống cô, trong nháy mắt hai người cách nhau quá gần, mơ hồ còn có thể ngửi thấy được mùi hương cơ thể phảng phất của nhau, khiến cho Nhan Họa sợ hãi lùi lại một bước.

Nghĩ rằng phản ứng của mình quá rõ ràng, Nhan Họa vội nói: “Xin lỗi cậu!”

Kỳ Trạch nhặt chai nước rồi lười biếng đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô rồi nói: “Con gái các cậu sao chân tay lại vụng về như vậy!”

Nhan Họa khước miệng co giật, lại nói: “Xin lỗi. ”

Nếu là các nam sinh khác thì đã sớm hào phóng nói không sao đâu rồi đem chuyện này bỏ qua rồi, nhưng tên này hiển nhiên là đồ xấu xa mà, cậu nhìn cô từ trên xuống dưới rồi dùng giọng điệu xem thường nói: “Con gái đúng là yếu ớt, ngay cả chai nước cũng cầm không xong.” Cậu liếc nhìn cổ tay cô, cổ tay tinh tế chỉ thuộc về con gái, bàn tay lại có vẻ đầy đặn, năm đầu ngón tay trắng trắng mềm mềm, tuy không được thon dài nhưng cũng rất đáng yêu.

Nhan Họa đã sớm được linh giáo về cái miệng hư hỏng của cậu ta rồi, hơn nữa có mấy bạn nữ còn nói là cậu ta chưa bao giờ biết giữ thể diện cho người khác, điều này thật rất khó để chấp nhận đối với một cô nữ sinh trung học chưa trải đời là cô. Đây cũng là lần đầu tiên cô đứng gần cậu ta như vậy, lại còn nổi ám ảnh từ giấc mơ kia nữa chứ, thật sự là bối rối vô cùng.

“Sức lực yếu ớt cũng không phải lỗi của mình, xin lỗi!” Nói xong, Nhan Họa không thèm để ý đến hấn mà quay người rời đi.

Đi được vài bước thì thấy Đàm Minh Thiên ôm nước tới, cô nhìn thấy Kỳ Trạch đang đứng cách đó không xa thì liền nháy mắt mỉm cười ra điều chào hỏi, ai ngờ cậu ta lại quay mặt đi chỗ khác, khiến cô khó chịu nhíu mày.

“Vừa rồi có chuyện gì vậy?” Đàm Minh Thiên đưa nước cho Nhan Họa rồi tự mình mở một chai ra uống. Đám con trai kia mua rất nhiều, mấy cô bạn đến xem cũng được phát một chai. “Cậu nói chuyện với Kỳ Trạch à? Mình thấy sắc mặt của cậu ấy không được tốt lắm. ”

“Vừa rồi lúc đưa nước cho cậu ấy mình không cẩn thận làm rơi mất.” Nhan Họa bực bội nói.

Đàm Minh Thiên đồng cảm nói: “Bị cậu ấy nói gì à?”

Nhan Họa nhìn cô cười: “Hồi lớp mười chúng mình học cùng lớp, lúc đó mình cũng biết tính cách của Kỳ Trạch không được tốt. Tuy nhiên nếu không chọc đến cậu ấy thì cậu ấy cũng là người rất dễ nói chuyện, cậu ấy học cũng rất giỏi, nếu có cái gì không hiểu thì cậu ấy sẽ giúp, cho nên mình cũng không để trong lòng chuyện gì đâu.” Nhan Họa cười với Đàm Minh Thiên, tỏ vẻ mình không để bụng.

Đàm Minh Thiên nghe vậy cũng cười lại, sau đó quay sang nói chuyện với mấy cô bạn đứng bên cạnh.

Trận bóng đã kéo dài được gần hai tiếng, đổi mấy lượt người, tất cả ai nấy đều mồ hôi đầm đìa, cuối cùng trận đấu kết thúc trong vui vẻ. Lúc đó, trên sân trường đã có khá nhiều người ra về, trời đã sắp tối.

Trên sân bóng rổ mọi người cũng đã ra về hết, Nhan Họa ngồi yên một chỗ đợi Đàn Tử Quỳnh rồi cùng về. Bỗng nhiên lại nghĩ đến Kỳ Trạch, cho dù cậu ấy có là một người đàn ông thành thực trong mộng hay một cậu thiếu niên ngây ngô ngoài đời thực thì đều làm cho cô không được tự nhiên mỗi lần đối mặt. Nhan Họa tự nhủ đó chỉ là mơ mà thôi, không cần nhớ làm gì, nhưng càng nói là không để ý thì trí nhớ lại càng khắc sâu, khiến cô có cảm giác là mình đã ngã bệnh rồi.

“Mọi người nhớ kiểm tra lại đồ đạc của mình nhé.” Tô Trọng Tuấn lớn giọng nói.

Đàn Tử Quỳnh cười cười nói nói với một đám con trai rồi quay sang hét từ phía xa: “Nhan Họa, về nhà thôi!”

Nhan Họa lúc này mới chậm rãi đứng dậy đi tới chỗ Đàn Tử Quỳnh, sau đó bị Đàn Tử Quỳnh khoác vai đi, không biết có phải cô quá đa nghi hay không mà bỗng cảm thấy có một ánh mắt đang nhìn mình từ phía sau, theo bản năng cô quay đầu lại, lập tức trông thấy Kỳ Trạch đang bị Tô Trọng Tuấn đè chặt vai đi tới.

Lúc cô quay lại nhìn thì bắt gặp ngay ánh mắt của Kỳ Trạch, cho nên có thể nói linh cảm của cô là đúng, cậu ta thực sự là đang nhìn cô, Nhan Họa bối rối không biết nên làm thế nào.

Cô sợ hãi quay đầu lại, chỉ mong có thể cách cậu ấy xa xa ra một chút.

Nhưng Đàn Tử Quỳnh lại không hiểu ý bạn mình gì hết, cô kéo Nhan Họa ra chỗ Tô Trọng Tuấn rồi nói: “Bàn Tử, cùng đi với bọn mình không?”

Tô Trọng Tuấn nhìn Nhan Họa một chút rồi cười hỏi: “Được! Đi đâu vậy?”

“Trên phố đi bộ ở trung tâm thành phố có một tiệm mỹ phẩm Nhật, cùng đi ăn thử đi, đúng lúc mọi người đang đói bụng. ”

“Đồng ý!”

Hai người quyết định xong, sau đó liền quay sang hỏi ý mấy người bên cạnh, cuối cùng chốt số lượng là tám người, năm nam ba nữ, trong đó ba nữ là Đàn Tử Quỳnh, Nhan Họa và Đàm Minh Thiên.

11. Chương 11

Một đám thanh niên trẻ tuổi cả nam lẫn nữ cười cười nói nói đi đến bãi gửi xe, trên sân trường lúc chiều tà, hình ảnh này vô cùng sinh động, khiến cho người nào trông thấy cũng không khỏi mỉm cười.

Duy chỉ có Nhan Họa là không có tâm trạng vui vẻ, giữa một đám bạn đang cười đùa trêu chọc nhau, cô vẫn chỉ duy trì sự yên lặng, ngay cả người được mệnh danh là cô gái nữ tính nhất khoa Văn là Đàm Minh Thiên cũng còn hoạt bát hơn cô, nói chuyện với các bạn nam cực kỳ thoải mái, không tạo cho người ta có cảm giác e dè khi tiếp xúc, khiến cho cô càng tạo được ấn tượng tốt trong lòng mọi người.

Một Nhan Họa an tĩnh hoàn toàn không hợp với hoàn cảnh hiện giờ, như bình thường thì mọi người cũng sẽ không quá chú ý đến cô, nhưng bạn tốt của cô là Đàn Tử Quỳnh lại chơi thân với cả nam và nữ, cho nên vì là bạn thân của cô ấy nên Nhan Họa cũng được mọi người để ý bắt chuyện, lời kéo vào mấy câu chuyện đùa của bọn họ.

Đến nhà gửi xe, mọi người tự đi lấy xe của mình, Nhan Họa cũng đeo túi cẩn thận rồi dắt xe ra ngoài. Xe của cô khá nhỏ, tuy rằng chỗ ngồi hơi không thoải mái, nhưng lại rất phù hợp với thể chất yếu ớt của con gái, cũng rất giống với khí chất của cô.

Chiếc xe đạp nhỏ nhắn dễ thương, càng làm tôn lên sự trong sáng ngây thơ của chủ nhân nó.

Lúc Nhan Họa dắt xe ra, trông thấy hình ảnh bên ngoài thì không khỏi tròn tròn mắt.

“Này, xe của các cậu đâu hả mấy tên đáng ghét này?” Đàn Tử Quỳnh cười mắng, tỏ vẻ bất lực với mấy tên nam sinh, “Không có xe thì ráng chạy theo mòng chúng tôi đi nhé? Hay là đi xe bus? Được đó, đi xe bus hết đi!”

Chu Dịch đeo miệng nhất hội cười hì hì nói: “Các anh em à, mấy cậu đi đâu thì dèo chúng mình một đoạn đi! Mình cứ nghỉ hôm nay là thứ sáu, buổi tối thế nào cũng đi chơi, cứ ghép nhóm đi với nhau là được, nghỉ vậy nên mới không lái xe tới trường, sợ là không tiện đỗ xe. ”

Còn hai cậu bạn bị dư lại cũng cười hòa theo, ai cũng có những lý do khác nhau.

Đàm Minh Thiên cười nói: “Được, may là nhóm mình có bốn người đi xe, mỗi người dèo một là được.” Vừa nói xong thì một cậu bạn khỏe mạnh cường tráng đã an vị ngồi đằng sau xe cô.

Người đó là Âu Dương Cảnh của ban khoa học tự nhiên, cậu để tóc húi cua, nước da ngăm đen, cơ bắp nở nang, vừa nhìn đã biết là dân thể thao, có điều vì vẫn đang dậy thì nên mặt có mấy nốt mụn, nhưng vì da đen nên nhìn không rõ lắm.

Âu Dương Cảnh thấy Đàm Minh Thiên quay đầu nhìn mình thì mặt dày nói: “Hihi, người đẹp chở mình đi một đoạn nhé, được không?”

Đàm Minh Thiên khóe miệng co giật, mình còn có thể từ chối sao? Nếu như vậy thì mất hình tượng quá, còn nếu chấp nhận thì đúng là chuốc khổ vào người.

Những người khác thấy thế thì cũng nhanh chóng bắt chước, Chu Dịch lập tức nhảy ra sau xe Đàn Tử Quỳnh, người còn lại là Trình Dương cũng chăm chú nhìn vào cái xe nhỏ xíu của Nhan Họa, tuy là có phần không tiện, nhưng so với việc đi cùng Bàn Tử thì ngồi xe của con gái vẫn hấp dẫn hơn.

Đối với những cậu con trai đang trong thời kỳ trưởng thành, thì điều khiến họ chú ý nhất đó chính là con gái, cũng là điều tạo cho bọn họ vô vàn động lực, đây là một thứ tình cảm vô cùng thuần khiết, không màng lợi ích, không cần kết quả.

Nhưng nào biết cậu còn chưa kịp hành động thì đã có một cậu con trai cao gầy chiếm mất chỗ đằng sau xe của Nhan Họa rồi, như là cường hào ác bá vậy.

“Kỳ Trạch, cậu muốn chết đấy à, sao lại tranh chỗ của tôi? Cậu đi mà ngồi xe của Bàn Tử ấy!” Trình Dương mặc kệ, nhất định phải đòi lại chỗ mới được.

Kỳ Trạch lười biếng nói: “Quên đi, tôi sợ với thể trọng của Bàn Tử thì sẽ xảy ra tai nạn giữa đường mất, cậu nhỏ thấp gầy yếu hơn so với tôi, cạo hết lông đi rồi xào lên cũng chưa đủ một đĩa để nhắm rượu nữa, Bàn Tử rất hợp với cậu đó!”

Mặc dù là sự thật nhưng cũng có cần phải nói trắng ra như thế không hả?! Đúng là đồ độc miệng làm cho người ta muốn đánh một trận!

Tô Trọng Tuấn rất nhanh nhẹn vươn cánh tay béo mập ra kéo Trình Dương đang tức giận ngồi xuống xe mình, Trình Dương nhỏ bé hơn nhiều so với các bạn cùng lứa, cho nên lúc bị cánh tay to khỏe của Tô Trọng Tuấn đè ép, cậu liền kêu gào đau đớn khoa tay múa chân, làm cho mọi người cười ầm ĩ hết cả lên, bởi vì đã quen với tính cách của Kỳ Trạch nên cũng chẳng ai đem những lời cậu ấy nói để ở trong lòng.

Có thể các nữ sinh không hiểu được tình bạn của mấy cậu nam sinh, Kỳ Trạch tuy là người độc miệng, nhưng cách nói của cậu ấy khiến người khác không thể phản bác được, thành tích học tập cũng tốt, ai không hiểu bài có thể đi hỏi cậu ấy, có thể đôi lúc cậu ấy sẽ từ chối, nhưng không phải lúc nào cũng vậy. Dần dần, ai mà hiểu được tính của cậu ấy thì sẽ không còn thấy đáng ghét nữa. Còn các bạn nữ thì thật sự không thể quen được với miệng lưỡi cay độc của cậu ấy.

“Được rồi, đi thôi.” Đàn Tử Quỳnh rất có khí thế phát tay, đồng thời quay lại trừng mắt với Nhan Họa lúc này đang há hốc mồm.

Nhan Họa: “...” Cô có thể hất người đằng sau xuống đất được không?

“Đi thôi, làm phiền cậu rồi. ”

Giọng nói lười nhác từ phía sau truyền đến, Nhan Họa không dám quay đầu lại, trong lòng bối rối không biết vì sao cậu ta lại chạy tới ngồi lên xe của mình, cứ tưởng là hắn sẽ chọn chiếc xe máy điện phong cách của Tô Trọng Tuấn chứ.

Thấy cô không động đậy, người phía sau liền mở miệng: “Chẳng lẽ cậu chưa từng đè ai à? Không phải chứ... Thôi được rồi, để tôi lái cho!”

Nhan Họa không để cho hắn có cơ hội làm điều đó, trực tiếp vặn tay lái phóng đi.

May là người đằng sau bám khá chắc vào ghế, không động chạm đến cô, điều này làm cô có phần thoải mái hơn một chút. Thành thật mà nói thì cô thà chở Trình Giương còn hơn là chở hắn, ai mà biết hắn có đột nhiên phát bệnh thần kinh gì hay không chứ?

Hai mươi phút sau, bọn họ đã đi tới phố đi bộ nằm ở trung tâm thành phố.

Cách phố đi bộ không xa có một chỗ trông giữ xe, một lần gửi chỉ mất một đồng thôi, quá tiện lợi. Mọi người gửi xe, cầm vé, sau đó hò hét vui sướng chạy vào khu phố náo nhiệt dành cho người đi bộ.

Vì hôm nay là thứ sáu nên cả học sinh lẫn người đi làm đều có chung suy nghĩ là ngày mai được nghỉ, nên đường phố khá đông đúc người qua lại, hai bên đường là những cửa tiệm theo phong cách châu Âu, nhìn đâu cũng có thể bắt gặp những thành phần tri thức trẻ tuổi, những cô cậu học sinh và những cặp tình nhân.

Sau khi đi qua đài phun nước, vượt qua một con đường, cuối cùng cũng đến nơi.

Tiệm mì mới mở này làm ăn rất tốt, khách đến khá đông, may là cửa hàng có mặt tiền rộng, chỗ ngồi cũng nhiều, mọi người sau khi bước vào thì đã chiếm ngay được một chỗ cho tám người.

Nhan Họa theo thói quen ngồi ở trong góc, Đàn Tử Quỳnh ngồi bên cạnh cô, Đàm Minh Thiên ngồi cạnh Đàn Tử Quỳnh, sau đó đến lượt Âu Dương Cảnh đặt mông ngồi cạnh Đàm Minh Thiên. Đàm Minh Thiên co quắp cả mặt, lặng yên quay đầu sang, theo bản năng nhìn về phía Nhan Họa, thấy Kỳ Trạch ngồi đối diện Nhan Họa thì không khỏi bất ngờ.

Nhan Họa liếc người ngồi đối diện một cái, khóe miệng cũng không tự chủ được mà khẽ co giật.

Đàn Tử Quỳnh cao giọng gọi người bán hàng đem menu tới, sau đó hồ hởi bàn luận xem nên ăn món nào, nhận xét từng món đầu ra đấy, các nam sinh cũng rất nể tình mà phụ họa theo, sau đó lần lượt chỉ vào món mình muốn ăn.

Nhan Họa gọi một bát mì sợi mè gà với nước xương hầm không béo, những người khác người thì gọi mì xào, người gọi mì nước, cuối cùng đến lượt Kỳ Trạch, cậu nói: “Cho mình một bát giống của Nhan Họa, dạo này người mình hơi nóng, nên ăn nhẹ một chút, kéo lại giống như Âu Dương mặt nổi đầy mụn!”

Âu Dương Cảnh cười mắng: “Tên nhóc nhà cậu không lời mình ra nói thì sẽ chết à? Nhìn lại xem có ai mặt trắng bệch như người chết giống cậu không, người nào không biết còn nghĩ cậu là tiểu bạch đó. ”

“Ha ha...” Mọi người nghe Âu Dương Cảnh nói xong thì không khỏi phá lên cười.

Nhan Họa cũng miễn cưỡng cười theo, cô cũng không hiểu là mình bị làm sao nữa, lúc nào cũng dăm dăm để ý người ngồi đối diện kia, mỗi lần len lén nhìn cậu ta thì đều cảm thấy cậu ta cũng đang nhìn mình, làm cho cô đứng ngồi không yên. Trước đây cô cũng đã nhiều lần bị kéo đi chơi như thế này rồi, lúc đó Kỳ Trạch cũng đi cùng, nhưng khi đó cô lại rất thoải mái chứ không nghĩ ngợi nhiều như bây giờ, có thể xem như là hoàn toàn không chú ý đến sự có mặt của Kỳ Trạch.

Hết thấy đều là do giấc mộng kỳ quái kia tạo thành.

“A Họa, tên đẹp trai kia hình như rất để ý đến cậu đấy, cậu nhất định phải tận dụng cơ hội này mà chữa bệnh sợ con trai đi nhé!” Đàn Tử Quỳnh nhỏ giọng trêu chọc cô.

“... Mình đã nói là không phải mà!”

“Mình hiểu mình hiểu!”

Cậu thì hiểu cái gì chứ! Chỉ là vì giọng cô quá mềm mại, nghe điệu chảy nước nên mới không dám nói chuyện nhiều với con trai thôi, chứ không phải là có chứng sợ con trai nhé!

Khoảng mười phút sau thì đồ ăn được đưa tới, một đám người đang đói cồn cào lập tức cầm đũa tranh giành đồ ăn. Đối với bạn bè thì điều này rất bình thường, tôi gấp của cậu cậu gấp của tôi, phải ăn của nhau như vậy thì mới thấy ngon.

Nhan Họa bị Đàn Tử Quỳnh gấp mất một miếng xương trong bát, sau đó lại có một miếng xương khác được bỏ vào bát cô, “Tôi không thích ăn thịt, cho cậu đấy!”

Nhan Họa: “... ”

Có phải là cô nghi ngờ hơi quá không, sao cô lại cảm thấy hành động của người này rất có thâm ý vậy nhỉ?

Kỳ Trạch vừa bảo vệ bát mì vừa chậm rãi ăn, ngẩng đầu lên thấy Nhan Họa đang cứng ngắc nhìn mình thì liền nheo mắt nói: “Nghe nói cậu rất thích ăn thịt, cho cậu nữa này!” Nói xong lại gấp thêm một miếng nữa cho cô.

Nhan Họa: Gào thét! Đây là tình huống quái quỷ gì vậy? Ai nói cô chỉ thích ăn thịt hả? Cái gì cô cũng thích hết!

Giữa lúc Nhan Họa đang bối rối, không phát hiện ra Tô Trọng Tuấn và Trình Dương đang nháy mắt ra hiệu cho nhau liếc về phía hai người bạn họ. Âu Dương Cảnh cũng đang nhiệt tình gấp thức ăn của mình cho Đàm Minh Thiên, khiến cô vô cùng thống khổ, Đàm Tử Quỳnh thì bận rộn tranh giành thức ăn với Chu Dịch, toàn cảnh vô cùng náo nhiệt.

12. Chương 12

Cuối cùng cũng giải quyết xong bữa tối, hai cô gái là Nhan Họa và Đàm Minh Thiên cùng thở phào nhẹ nhõm.

Rời khỏi tiệm mì, Nhan Họa chậm chạp đi sau cùng, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt buồn bực của Đàm Minh Thiên thì không khỏi sửng sốt, Đàm Minh Thiên cũng trùng hợp quay đầu nhìn cô, hai người bốn mắt gặp nhau, sau đó không hẹn mà cùng thở dài một cái.

Đàm Minh Thiên khoác vai cô, cười nói: “Thôi nào, khó có được một ngày thứ sáu, cố gắng mà tận hưởng đi, ngày mai lại phải ngồi nhà làm bài tập rồi. Đừng ủ rũ như vậy, thật không phù hợp với gương mặt ngây thơ của cậu chút nào.” Cô khẽ véo má Nhan Họa, da của cô bạn này mềm thật đó, véo mãi mà không chán.

Nhan Họa liếc mắt nhìn cô rồi nói: “Cậu là đại mỹ nhân, cũng đừng sầu não như thế nữa, cẩn thận từ nữ thần lại biến thành nữ thần kinh đó!”

“Cậu đi chết đi! Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi!”

“Đúng vậy, vì mình có phải là miệng chó đâu!”

“Léo mép!”

Hai người đồng thời cười lên vui vẻ.

Ngay lập tức, phút giây sáng khoái bị người thứ ba chặn đứt, Âu Dương Cảnh to khỏe đi đến nói: “Hai người đẹp đi đăng sau cười nói gì thế, nói ra để bọn này vui cùng với nào. ”

“Đã nói thầm thì đương nhiên là không muốn để cho các cậu biết rồi!” Đàm Minh Thiên cười híp mắt trả lời, đáng vẻ vô cùng xinh đẹp.

Mấy cậu bạn đi đăng trước cùng quay đầu lại, Chu Dịch gào lên: “Thôi nào, các cậu cũng không thể núp ở đằng sau như thế được, nam nữ phối hợp làm việc mới không mệt, mau tới đây, có chuyện gì vui thì nói ra để mọi người cùng nhau cười nào!”

Chu Dịch và Trình Dương nhanh nhẹn chạy tới đẩy hai cô gái lên trên, chẳng qua chỉ là đẩy vai mà thôi, hai cô bạn cũng không có phản ứng gì, nhưng trái lại hai cậu con trai thì sung sướng trong lòng, đây là tiếp xúc thân mật đó có biết không, tối nay nhất định không được rửa tay!

Mấy người hỏi thế tại sao bọn họ suốt ngày kè vai bá cổ Đàm Tử Quỳnh mà lại không có cảm giác gì ư? Xin lỗi đi! Đó mà là con gái hả? Chẳng qua chỉ là một đứa con trai có dáng người hơi nhỏ và bộ ngực hơi lồi lên mà thôi!

Khó có dịp được cùng nhau đi dạo phố, nên đương nhiên là không thể chỉ ăn bát mì xong là về được, mấy người vừa đi vừa bàn xem nên chơi ở đâu, cuối cùng lại quay về chỗ đài phun nước, thấy cách đó không xa có một khu chơi game, Âu Dương Cảnh và Chu Dịch liền phấn khích thuyết phục mọi người, cuối cùng đồng ý tối nay sẽ tiêu tốn thời gian ở chỗ đó.

“Trước tiên phải nhắc trước, chỉ được chơi khoảng hai tiếng thôi!” Tô Trọng Tuấn cười nói, “Ở đây còn có ba bạn nữ, đều là con ngoan cả, chắc chắn ba mẹ sẽ không cho về muộn đâu!”

Đàm Minh Thiên cảm kích nhìn Tô Trọng Tuấn, tuy cậu ấy hơi mập, nhưng lại là người biết quan tâm, tỉ mỉ chu đáo hơn những bạn cùng tuổi rất nhiều, chẳng trách cậu ấy luôn được đánh giá cao trong lòng các bạn nữ, vì cô gái nào đi chơi cùng cậu ấy thì sẽ rất yên tâm.

Âu Dương Cảnh liếc nhìn Đàm Minh Thiên nữ tình ít nói, liền gật đầu đồng ý, những nam sinh khác cũng biết Tô Trọng Tuấn sợ bọn họ ham chơi quá mà không dứt ra được cho nên mới phải nhắc nhở trước, cũng gật đầu đồng ý ngay. Bây giờ bọn họ đã học lớp mười hai rồi, thời gian không có nhiều như hồi lớp mười hay lớp mười một, khó có cơ hội được ra ngoài thư giãn như hôm nay, nếu không đi ktv thì đi chơi điện tử với con gái cũng vui không kém.

Một nhóm người đi đối xu để chơi game, Nhan Họa nhận lấy phần xu của mình từ tay Tô Trọng Tuấn, sau đó nhìn các thanh niên đang âm ỉ náo loạn bên trong, không khỏi hoa cả mắt, cô thật sự không biết chơi mấy cái này.

“Ra nhảy một bài đi.” Đàn Tử Quỳnh đề nghị, “Coi như tập thể dục luôn.” So với Nhan Họa thì Đàn Tử Quỳnh khá quen thuộc chỗ này, cho nên có thể coi như cá gặp nước.

Lúc này Đàm Minh Thiên cũng nói: “Nhan Họa, cậu với mình chơi một ván đi, mình nhảy rất giỏi đó. ”

Một cô gái nữ tính bình thường sẽ rất cố gắng để giữ hình tượng, Đàm Minh Thiên có gia cảnh không tệ, hơn nữa lại bị gia đình quản rất chặt, từ bé đến lớn thật sự rất ít đến những nơi như thế này. Tuy nhiên một cô bé ngoan cũng có những phút muốn làm phản, đặc biệt là trong không khí náo nhiệt của Games City, ai đến cũng không thể kìm được sự hưng phấn.

“Được, chúng mình nhảy đôi nhé.” Nhan Họa vui vẻ nói, sau đó kéo cô đến khu vực nhảy, sáng khoải thả xu vào.

Cái này cũng không khác lắm khiêu vũ là mấy, cách chơi rất đơn giản, có thể tự chọn độ khó cho mình. Hai người nhảy từ bài đơn giản đến những bài có độ khó tăng dần, chân tay đồng loạt chuyển động, tập trung cảm nhận giai điệu và bắt kịp phương hướng, nếu đạp chân hay vung tay sai thì trên màn hình sẽ hiện thông báo nhắc nhở, nếu nhảy lỗi quá nhiều thì sẽ không thể qua cửa.

“Đi chơi đua xe đi!” Tô Trọng Tuấn khoác vai Âu Dương Cảnh đang đứng dán mắt vào con gái nhà người ta không chịu rời đi kia, dùng thể trọng của mình để ép cậu ấy lui ra.

“Bàn Tử! Tôi và cậu thề không đội trời chung!”

“Ha ha, không sao, tôi không để ý đâu!”

Các nam sinh quả nhiên là thích chơi các game 3D, lúc Nhan Họa và Đàm Minh Thiên chơi xong quay ra thì đã thấy cả đám túm tụm lại hò hét quanh chỗ game đua xe, Đàn Tử Quỳnh cũng không phải ngoại lệ.

Nhan Họa đứng nhìn một lúc rồi cùng Đàm Minh Thiên đi đến quầy bán nước tự động mua nước cho các bạn.

“Đàn Tử, uống chút nước đi! Là nước ép lê cậu thích đó.” Nhan Họa đặt chai nước ở bên cạnh Đàn Tử Quỳnh.

“Thanks cậu!”

Nhan Họa cười vỗ vai cô, sau đó lại đưa nước cho Tô Trọng Tuấn và Chu Dịch, trong tay vẫn còn một chai nữa, theo bản năng liền nhìn xem còn ai chưa có nước, chợt thấy ở khu gấp thú bông có một cậu nam sinh, mà bên cạnh cậu ta là một cô gái có vóc dáng mảnh khảnh.

Nhan Họa khẽ bóp chai nước trong tay, thì ra tin đồn hoa khôi khoa Văn thích Kỳ Trạch là có thật, đứng từ xa nhìn, trông hai người cực kỳ xứng đôi.

Nhan Họa lập tức quay đầu nhìn ra chỗ khác, vờ như không thấy gì, sau đó đi tới chỗ Đàn Tử Quỳnh xem cô chơi trò câu cá, đáng tiếc cô ấy có vẻ như không biết cách chơi thì phải.

“Đàn Tử, cố lên!”

“Ừ, nhất định chị đây sẽ làm được!” Đàn Tử Quỳnh cười hì hì ôm vai cô một cái rồi lại nhào vào trong trò chơi.

Không biết bao lâu sau, một giọng nói vang lên: “Ngốc, cậu đang tự hại mình đấy!”

Nhan Họa giật mình ngẩng đầu lên, thiếu chút nữa là đụng phải khuôn mặt đang cúi xuống bên cạnh, theo bản năng liền đứng dịch sang một bên.

Đối phương có vẻ như không chú ý đến cô, chỉ liên tục chỉ tay vào màn hình chỉ đạo cách tấn công cho Đoàn Tử Quỳnh, Đoàn Tử Quỳnh cũng bắt đầu tiếp thu được, lập tức phản kích.

Thấy Đoàn Tử Quỳnh đã biết cách chơi tốt hơn, Kỳ Trạch mới mỉm cười, sau đó rất tự nhiên quay sang nhìn Nhan Họa, hỏi: “Khát quá, cậu có nước không?”

Chẳng lẽ vừa rồi Đàm Minh Thiên không đưa cậu ấy nước à?

Mặc dù nghi ngờ nhưng Nhan Họa cũng không hỏi thẳng, tránh cho người ta lại suy nghĩ nhiều, cô bèn đưa chai nước đang cầm trong tay ra đưa cho hắn. Kỳ Trạch cũng không nhìn nhãn hiệu mà giơ lên uống luôn, sau đó lông mày lập tức nhăn lại, khuôn mặt tỏ vẻ đau khổ.

“Nước ô mai...” Hắn che miệng nói, thật vất vả mới nuốt xuống được ngụm nước, sau đó liền quay đầu trừng Nhan Họa.

Nhan Họa tỏ vẻ vô tội nhìn hắn, thì ra là hắn không thích uống nước ô mai, song khi thấy mặt hắn nhăn nhó khó chịu thì cô lại thấy rất hả hê, trong lòng thầm cười trộm, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm túc nói: “Thì ra cậu không thích uống nước ô mai, xin lỗi nhé, mình không biết. ”

“Không thích, chua chết đi được!” Kỳ Trạch ghét bỏ nói.

“Trái lại mình rất thích uống đồ chua, đặc biệt là nước làm từ quả thanh mai.” Nhan Họa vui vẻ nói: “Vừa giải khát lại vừa làm mát cơ thể nữa. ”

Đàn Tử Quỳnh đứng bên cạnh tuy đang bận rộn chơi nhưng vẫn chen vào nói: “Quê của A Họa có rất nhiều cây thanh mai, hàng năm mùa thanh mai kéo dài khoảng ba bốn tháng, ở đó cây thanh mai luôn được tưới bằng một nguồn nước ngọt rất đặc biệt, nếu được trực tiếp hái thanh mai rồi ăn luôn thì đúng là không còn gì bằng, chua chua ngọt ngọt... Trời ạ, mới nói thôi mà mình đã chảy nước miếng rồi, nhớ quá đi mất! Sang năm đến mùa thanh mai, chúng mình dành ra hai ngày để về quê cậu nhé!”

“Mình rất hoan nghênh!” Nhan Họa nở nụ cười chân thành.

“Nghe cũng hay đó, nếu có cơ hội... thì mình cũng muốn tới đó xem sao.” Kỳ Trạch ra vẻ suy nghĩ nói, mắt lại liếc nhìn gương mặt nhu thuận của Nhan Họa.

“Được, cùng đi đi! Càng đông càng vui mà!” Đoàn Tử Quỳnh phấn khích nói: “Quê của Nhan Họa có nhiều trái cây lắm, còn có cả khế ngọt nữa đó, đến đó chắc chắn là cậu sẽ rất thích. ”

“Vậy thì nhất định mình phải đến chơi mới được!”

Nhan Họa: “... ”

Này, hai người coi tôi là không khí đấy à!

Thời gian trôi qua rất nhanh, đến chín rưỡi tối, mọi người cùng nhau ra khỏi khu vui chơi, đi lấy xe rồi tách nhau ra về, những nam sinh không có xe thì cùng nhau bắt xe bus, không đòi các bạn nữ dèo nữa.

Gió đêm phả vào mặt mát lạnh, Nhan Họa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Trời mới biết là tên Kỳ Trạch này phát bệnh thần kinh gì, lúc thì đi tới chỉ cho Đoàn Tử Quỳnh cách chơi game, lúc lại yên tĩnh đứng bên cạnh, dựa vào cột lạnh nhạt quan sát khung cảnh náo nhiệt xung quanh, hại cô mất tự nhiên cực kỳ, may là lúc sau Đàm Minh Thiên đến góp vui, sau đó lại có thêm Âu Dương Cảnh, lúc đó cô mới thấy thoải mái hơn đôi chút.

Về đến nhà, hai bố mẹ cô đang ngồi xem TV, em trai Nhan Lăng thì đang ngồi máy tính chơi game, Nhan Họa chào bố mẹ rồi đi về phòng nghỉ ngơi.

23:00, Nhan Họa lên giường đi ngủ như mọi ngày.

Lúc cô mơ mơ màng màng khôi phục ý thức, cảm thấy ánh sáng có chút chói mắt, chẳng lẽ mẹ lại đem rèm cửa phòng cô kéo ra sao?

Nhan Họa cố gắng mở mắt ra, lập tức bắt gặp một đôi mắt to tròn đen láy đang nhìn mình.

Chủ nhân của cặp mắt to tròn kia đang áp khuôn mặt nhỏ bé của mình vào mặt cô, lúc thấy cô mở mắt thì liền nhào đến, kèm theo một tiếng kêu trong trẻo: “Mẹ

~”

Nhan Họa: “... ”

Cái cái cái cái gì đây? Cô lại đang nằm mơ đó hả?

13. Chương 13

“Mẹ, mẹ, mẹ ~”

Tiếng em bé vang lên bên tai, nhóc con đáng yêu giống như núi Thái Sơn đè lên người cô mà hôn tới hôn lui, hôn đến mức mặt cô đầy nước miếng. Nhan Họa đỡ đầu nhìn nhóc con đang áp lên người mình, cảm thấy giấc mộng này có vẻ quá chân thật rồi.

Mơ một lần vẫn chưa đủ, lại còn có lần thứ hai, đúng là không bình thường chút nào!

Cậu nhóc phát hiện mẹ chỉ lo trợn tròn mắt mà không thèm để ý đến mình, liền khó hiểu đảo mắt một vòng, sau đó mở miệng cúi xuống cắn lên mặt mẹ một cái.

“A ——”

Nhan Họa đau chảy nước mắt, cảm thấy giấc mộng này thật đến mức khiến cô đau thấu tận tim gan. Cô giật mình ôm nhóc con trong lòng rồi ngồi bật dậy, lúc trông thấy rõ ràng khung cảnh xung quanh, cô nhất thời quên đi cái đau, chỉ biết há hốc mồm vì ngạc nhiên.

A a a a!!!! Mẹ ơi!!!! Đây không phải là nơi cô đã ở trong giấc mộng lần trước đó sao?!! Thế nào mà cô lại thích giấc mộng này đến thế hả?!!

Cô cứng ngắc quay đầu lại, lúc trông thấy bức ảnh cưới kia thì tâm trạng bắt đầu không ổn định, trực tiếp bổ nhào xuống giường.

“Mẹ ~” Nhóc con ngồi trên giường, đưa tay mập ra vỗ lên mặt cô, tưởng là mẹ đang đùa với mình nên cũng cúi thấp xuống, cả người co lại, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn cô.

Nhan Họa hoang mang nhìn cậu bé, đầu óc trống rỗng.

Hình như là cô đã mất khả năng phản ứng rồi!

Lúc này, cửa phòng ngủ được mở ra, một người đàn ông đi đến nói: “A Họa, có chuyện gì vậy, vừa nãy anh nghe thấy tiếng kêu của em, chắc là bị Duệ Duệ cắn đúng không, anh đã nói rồi, không được để cho thằng nhóc thối này...” Người đàn ông chợt khựng lại khi nhìn thấy khuôn mặt của Nhan Họa đang ngẩng lên nhìn mình.

Đó là khuôn mặt của một cô bé học sinh trung học non nớt đơn thuần, không có dáng vẻ thành thực tao nhã của một người phụ nữ đã ra ngoài xã hội.

Người đàn ông nhất thời lâm vào yên lặng, ánh mắt trở nên sắc bén.

Nhan Họa lại một lần nữa phải há mồm cứng lưỡi, cô nhìn khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông kia, cảm thấy thế giới này sắp khiến cho cô phát điên lên rồi. Hôm qua cô mới cùng đi chơi với một Kỳ Trạch mang dáng vẻ ngây ngô đơn thuần, ai biết vừa mới tỉnh dậy đã lại phải đối mặt với một Kỳ Trạch trưởng thành, cái này được gọi là gì chứ?

Người đàn ông vẫn rất bình tĩnh, nói: “Thu hồi điệu bộ ngốc nghếch của em lại đi, có chuyện gì thì thay xong quần áo rồi hãy nói. ”

Nhan Họa: “...” Vẫn độc miệng như thế! Bọn họ chắc chắn là cùng một người rồi!

Người đàn ông đi tới bế con trai đang dính trong ngực Nhan Họa lên, “Duệ Duệ, đi ăn điểm tâm với ba ba nào. ”

Thế nhưng cậu bé lại dùng sức níu lấy áo Nhan Họa, vừa cười vừa nói: “Mẹ ~ chơi ~”

“Ba ba chơi với con.” Người đàn ông không cho cậu bé có cơ hội thương lượng mà trực tiếp bế đi.

Chờ anh đóng cửa lại, Nhan Họa lại ngây ra một lúc, cô véo mình một cái, cảm thấy cơn đau quen thuộc lại ập đến. Cô vốn rất nhạy cảm với cảm giác đau, vậy mà còn véo mạnh như vậy, đương nhiên là đau đến phát khóc lên được, làm cho cô có tự nhủ đây chỉ là một giấc mộng thì cũng hoàn toàn không có khả năng.

Có lẽ là do đã có kinh nghiệm, nên tuy trong lòng vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng Nhan Họa cũng không ngờ ngần lâu như lần trước nữa, lập tức nhảy xuống giường đi vào nhà vệ sinh.

Nhìn vào mình trong gương, Nhan Họa thấy mặt của mình vẫn vậy, vẫn là cô của tuổi 17, tuy nhiên bên mặt trái còn có một dấu răng, có vẻ là bị tróc da rồi, lúc sờ vào cô đau đến mức phải kêu lên một tiếng, răng của nhóc con kia tốt thật, lực cắn cũng mạnh lắm rồi!

Nhan chóng vệ sinh cá nhân xong, Nhan Họa cúi xuống nhìn bộ đồ ngủ đang mặc trên người, sau đó như lần trước mở tủ quần áo rồi chọn một bộ đồ thể thao, mặc cái áo lót khá to so với cỡ của mình, trong lòng thầm thở dài.

Thật sự không hiểu nổi là chuyện gì đang xảy ra nữa, có điều nhớ lại lần trước, lúc cô đang ôm thẳng bé đi ngủ thì lúc tỉnh dậy lại trở về phòng mình, nghĩ tới đây, cô cũng yên tâm hơn phần nào. Cho nên, nếu như bây giờ cô đi ngủ một giấc thì sẽ trở về được nhà có đúng không?

Đưa mắt nhìn lên giường, Nhan Họa tự hỏi không hiểu mình có thể ngủ lại trong mười phút hay không, song cảm thấy chắc là không ngủ nổi nữa thì mới miễn cưỡng ra khỏi phòng.

Lúc Nhan Họa ra khỏi phòng ngủ thì lập tức nhìn thấy người đàn ông kia đang ngồi trước bàn ăn dứt cơm cho con trai.

Bữa sáng của cậu nhóc trừ bánh bao ra thì còn có hoa quả dầm, bánh bao nhỏ kia rất ngoan ngoan hợp tác há miệng ăn từng miếng hoa quả, ăn xong còn vung vẩy món đồ chơi trong tay, vừa nhai dưa hấu vừa gọi “ba ba” không ngừng, người đàn ông kia cũng rất kiên nhẫn mà đáp lời cậu nhóc, hai cha con nói chuyện bằng những câu chả liên quan đến nhau, nhưng vẫn rất vui vẻ.

Xem ra anh ta đúng là một người bố tốt.

“Mẹ ~”

Cậu nhóc lúc phát hiện ra Nhan Họa thì lập tức lớn giọng gọi, giọng điệu vô cùng sáng khoái, không biết rằng thật ra cô chỉ là “mẹ” gốc thối, không phải là “mẹ” kia của cậu.

Nhan Họa thấy người đàn ông kia cũng quay sang nhìn mình, đối mặt với dáng vẻ anh tuấn quen thuộc nhưng cô vẫn cảm thấy không tự nhiên, lúng túng co giật khóe miệng.

Người đàn ông cũng không làm khó cô, chỉ nhìn thoáng qua một chút rồi dùng giọng ra lệnh nói: “Qua đây ăn điểm tâm đi. ”

Thái độ như vậy thì cô còn tâm trạng đâu mà ăn chứ? Nhan Họa ỉu xiu khó chịu, còn chưa kịp đi tới thì lại nghe thấy anh nói: “Hôm nay bữa sáng có mỳ hoành thánh. ”

“Em không đói lắm...”

“Em muốn làm hỏng dạ dày, muốn bị đau bao tử sao?” Anh cười lạnh nhìn cô, châm chọc nói: “Chẳng lẽ

“Không...”

“Tới đây mau lên!”

Nhan Họa từ trước đến giờ không thường tranh cãi với người khác, nhất là với một người đàn ông có tính cách mạnh như vậy thì cô lại càng không dám làm gì, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống ăn sáng.

“Mẹ ~”

Nhan Họa ngẩng đầu nhìn cậu nhóc đang ngồi trên ghế trẻ em ngay đối diện mình, thấy cậu cười ngọt với mình thì cũng miễn cưỡng cười lại, sau đó lại liếc nhìn người đàn ông kia một cái rồi cúi đầu ăn.

“Mẹ ~”

Nhan Họa ngẩng lên liếc nhìn một cái.

“Mẹ ~”

“... ”

“Mẹ ~”

Nhan Họa rốt cục cũng không nhịn được nữa, đành phải quay sang nhìn người đàn ông kia, ý hỏi cậu nhóc đang muốn gì vậy?

“Con gọi để em chú ý đến sự hiện diện của nó thôi, em đáp lại con một tiếng là được.” Người đàn ông lạnh nhạt nói.

Đúng là cha con có khác! Giống y chang cái khoản dùng miệng lưỡi để chứng minh sự hiện diện của mình.

Nhan Họa trong lòng thầm oán trách, thấy biểu cảm lạnh nhạt kia thì cũng đoán được là anh không hoan nghênh lắm với sự có mặt của cô. Mặc dù cô không hiểu lắm về anh, nhưng cũng biết anh là người không thích có những chuyện xảy ra ngoài tầm kiểm soát của mình, mà cái người có thể khiến cho anh gọi thân mật bằng cái tên “A Họa” chắc chắn phải là người vợ đã kết hôn với anh chứ không phải là cô bây giờ.

Mặc dù người phụ nữ đó có lẽ là mình trong tương lai, nhưng Nhan Họa vẫn cảm thấy không được tự nhiên, đối với sự lạnh nhạt của anh cũng không quá để tâm.

Bữa ăn sáng kèm với tiếng gọi ngọt ngào không dứt của bánh bao nhỏ cuối cùng cũng kết thúc, ăn xong Nhan Họa bị người kia nhét bánh bao nhỏ vào lòng, sau đó anh bắt đầu tự giác thu dọn bàn ăn, động tác vô cùng thành thục.

Nhan Họa bế bánh bao nhỏ trong lòng, đứng ở cửa nhà ăn không biết nên làm gì tiếp theo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hy-vong-cua-nhan-hoa>